

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄.
ΑΡΙΘΜ. II (131).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Άπριλίου εκάστου έτους έτησίá μὲν
φρ. χρ. 25 εξαμήνος δὲ φρ. χρ. 12 1/2.

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.
τῆ 1/13. Σεπτεμβρίου 1890.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ.

Ο ύπουργός τών έξωτερικών τῆς Ρωσσίας Νικόλαος Κάρλοβιτς φόν Γίρς ανήκει εις φινλανδικήν κίνα εκ Σουηδίας καταγομένην οικογένειαν, αλλά πρό εκατονταετίας ἤδη ο πατήρ αὐτοῦ ἀπεδήμησεν εις Πολωνίαν, βραδύτερον δέ, ὅτε ἡ Πολωνία συνεχανεύθη μετά τῆς Ρωσσίας, εισηλθεν εις ρωσικήν ἡπηρεσίαν, ἐνεγράφη εις τὴν τάξιν τών Ρώσων εὐπατριδών καὶ ἀπέδανεν ἐν βαθεῖ γήρατι ὡς σύμβουλος τοῦ ρωσικοῦ κράτους. Ὁ Νικόλαος φόν Γίρς ἐγεννήθη τῆ 9. μαΐου 1829 ἐν Radziwilow τῆς Πολωνίας, ἐξεκαιδεύθη δὲ ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ λυκείῳ τοῦ Κράσνογε Σελό. Ἐν ἔτει 1849 μετέβη εις Κωνσταντινούπολιν ὡς πρῶτος σύμβουλος τῆς πρεσβείας, τῷ 1858 ὡς γενικός πρόξενος εις Αἴγυπτον, τῷ 1859 ὡς γενικός πρόξενος καὶ

διπλωματικός πράκτωρ εις τὰς Ἡγεμονίας τοῦ Δουνάβειω, τῷ 1863 ὡς πρέσβυς εις Teheran, τῷ 1867 ὡσαύτως ὡς πρέσβυς εις Ἐλβετίαν καὶ τῷ 1871 εις Στοκχόλμην. Τῷ 1875 ἀνεκλήθη εις Πετρούπολιν, ἐνθα ἐν τῇ ἰδιότῃ βοηθοῦ τοῦ ὑπουργοῦ τών έξωτερικών ἀνέλαβε κατὰ πρῶτον τὸ δυσχερὲς καθήκον τῆς ἀναδιοργανώσεως τών ρωσικῶν προξενείων. Αἰδιπλωματικαὶ διενέξεις τῆς Ρωσσίας ἐνεκα περιοχῶν τινων ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ διεξήχθησαν κυρίως ὑπὸ τοῦ Γίρς. Ἐν ἔτει 1878 διεπραγματεύθη ὁ Γίρς μετὰ τῆς Ἀγγλίας περὶ τοῦ Ἀφγανιστάν, τῷ δὲ 1881 ἐνεκα τῆς εις Μέρβαν προελάσεως συγχρόνως δὲ κατέπαισε μετὰ πολυτετεῖς διαπραγματεύσεις τὴν ἐνεκα τῆς περιοχῆς Κούλτζα προκύψασαν ἔριδα πρὸς τὴν Σινικήν διὰ τῆς

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΛΟΒΙΤΣ ΦΟΝ ΓΙΡΣ.

τῆ 23. φεβρουαρίου

1881 συννομολογηθείσης συνθήκης. Μετά την εις τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Γ', κατ' ἐντολήν τουτοῦ, ἀπήλυθεν ὁ Γίρς πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ῥωσσίας παρὰ ταῖς ξέναις κυβερνήσεις ἐγκύκλιον, δι' ἧς τὴν πολιτικὴν τοῦ νέου αὐτοκράτορος ἐχαρακτήριζεν ὡς ὅλως εἰρηνοφίλον καὶ τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ κράτους ἀναπτύξει ἀφιερωθησομένην. Κατὰ τὴν ἐν Danzig συνέντευξιν τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας

καὶ τῆς Γερμανίας τῇ 9. Σεπτεμβρίου 1881 ἦτο καὶ ὁ Γίρς παρὰν καὶ συνδιασκεπτόμενος μετὰ τοῦ πρίγκιπος Βισμάρκ περι τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως. Ἀφοῦ ὁ 84ετής πριγκ. Γορτσάκωφ παρητήθη τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ αὐτοκράτωρ ἀνέθηκε τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο τῇ 9. Ἀπριλίου 1882 εἰς τὸν εἰρηνοφίλον Γίρς, προσημνθέντα τοῦ πανσλαβιστοῦ Ἰγνατιέφ, ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν.

Η ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἰκτὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

ΚΕΚΑΙΜΕΝΗ παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρός της Ἀγαμέμνονος, ὕδριαν πλήρη ἰλαστρίου σπονδῆς ἔχουσα παρ' ἑαυτήν, καὶ ἀνθη, ἀτινα μόνη, τῆς δρόσου τοῦς μαργαρίτας φέροντα ἔτι, εἶχε συλλέξει ἀπὸ τὴν περίξ γῆν, λυσίκωμος, με τὰς χεῖρας συμπλεγγύμενας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ λευκοτέρας καὶ τοῦ μαρμάρου ἔτι, ὑφ' ὃ ἀνεπαύετο ὁ εὐρυκρείων ἀναξ τῶν Ἀχαιῶν, ἡ Ἥλεκτρα μόνη ἐδρηολόγει προσπίπτουσα παρὰ τὸν ἐπιτύμβιον λίθον. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγε «ὄρφανὴν με ἀφήκεν ὁ τραγικὸς καὶ ἀνόσιος θάνατός σου. Ὁ κόσμος σύμπας, καὶ ἡ μήτηρ μου αὐτὴ, με ἐγκατέλιπε. Τὰ θηρία αἰσθάνονται στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα τῶν ἄλλ' ἢ Κλυταμνήστρα, καὶ τοῦ θηρίου θηριωδέστερα, ἐξεδίωξε τὴν κόρην της, τὴν δύστηνον Ἥλεκτραν. Πάτερ, πάτερ μου, ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς γῆς ὅπου ἀνεκδίκητος πλανᾶται ἡ ψυχὴ σου, ἄκουσον τοῦ δυστυχῆς τέκνου σου τοὺς ὀδυρμούς. Σὺζυγος παράνομος ὀργιᾶζει εἰς τὸ καθημαγμένον λέχος μετὰ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου ἡ θεοστυγῆς Κλυταμνήστρα. Θεοί! Πῶς ἀνέχεσθε τὴν στυγερότητα, καὶ σὺ, Ἀπολλὼν ἐκπηλόε, πῶς ἀργοὺς ἔτι τηρεῖς τοὺς ἀλανθάστους ὀιστοὺς σου εἰς τὴν φαρέτραν! Ἡ σὺζυγος τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων ἡ ἄλοχος, Θεοί! τοῦ Αἰγίσθου κυλίσται παλλακίς!! Εἰς τὴν αἰδῶ, εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρὸς ἐκλείσθη ἡ διεφθαρμένη καρδιά της διανοιγεῖσα εἰς ἔρωτας ἀνοσίους καὶ βδελυρούς. Ὡ! Νέμεσις! πῶς ἔτι καθεύδεις! Καὶ σεῖς Ἐρινύες ἐκδικήτριαι, πῶς ἔτι δὲν ἐτανύσατε τοὺς γοργοὺς πόδας σας, καὶ πῶς ἡ ὀφίοπλεκτος μᾶστιξ σας δὲν ἐσπάραζεν ἔτι τὰ στήθη τῶν ἐνόχων, ἔνθα τοσοῦτοι ἀκόλαστοι κοχλάζουσι πόθοι. Πάτερ, πάτερ μου ἀνεκδίκητε, δν δολίως ἀπέσφαζεν ἡ ἀνόσιος μήτηρ μου, ἄκουσον, ἄκουσον τῆς θυγατρὸς σου τὰς ὀδύνας . . . . . τὰς ὀδύνας αἰτινες, οἴμοι! δὲν εἶναι αἱ τελευταῖαι. Ὁ Ὀρέστης σου, δν δακρύων ἐκ χαρᾶς ἐφίλεις ὅτε νικητὴς ἐπανήλθες ἐκ Τροίας, καὶ πρὸς δν μετ' ἐλπίδος ἐστηρίχθησαν οἱ ὀφθαλμοί σου μικρὸν πρὶν ἢ σκοτισθῶσιν ὑπὸ τὴν ἄλυτον νύκτα τοῦ θανάτου, ὁ Ὀρέστης σου, ξένος, περίφοβος, τὴν μάχαιραν τοῦ δολοφόνου φοβούμενος ἐκάσποτε, τρώγει τὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας εἰς τὴν Φωκίδα ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην τοῦ ἀγαθοῦ Στροφίου. Καὶ ἐγὼ εἰς δυσάρμοστον ἡρόσθη γάμον, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βδελυροῦ Αἰγίσθου, ὅστις ὄρρωδῶν περιφανῆ κηδεστία, με ἐξέδωκεν εἰς ἀγρότην ὅπως ἀποσβέση τοὺς ἀπογόνους τοῦ οἴκου μας, καὶ ἀσφαλῆς ἐφεξῆς ἀνάσσει αὐτὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου δν διὰ διπλοῦ ἐγκλήματος κατερόλυνε. Ὡ

πάτερ σύγγνωθι ἐὰν τὰς ἐμὰς οἰκτείρουσα συμφοράς, περιεῖδον πρὸς ὄραν τὸν τάφον σου. Οἴμοι! πῶς ἡμελημένος ὑψοῦται ὁ τύμβος σου, πῶς ἀγευστον χοῶν ξηραίνεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου σου, πῶς κλώνες μυρσίνης δὲν στέφουσι τὸ μάρμαρον ὑφ' ὃ ἀναπαύεις τὴν διασχισθεῖσαν κεφαλὴν σου. Δέχθητι εὐμενῶς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δυστυχῆς τέκνου σου τὴν ἰλαστήριον ταύτην σπονδὴν, ἣν χέω ἐπὶ τοῦ τάφου σου, πάτερ. Εἶναι ἡ δευτέρα μετὰ τὴν διηκετὴ σπονδὴν ἣν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς εἰς τὴν προσφιλεῖ μνήμην σου καταχέουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Δέξαι, πάτερ, τὰ ἀνθη ταῦτα. Δέξαι τὰ δάκρυά μου, καὶ τοῦ στήθους μου τὰς πικρὰς στοναχάς. Τὸ ταλαίπωρον τέκνον σου δέεται. Εἶδε μὴ ἀπέχοι πολὺ ἔτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως. Εἶδε ἡ κρανητὴ τοῦ θανάτου τοῦ ἀπαισίου ἀνδρὸς τοῦ κηλιδιώσαντος τὸ λέχος σου, καὶ ἀποσβέσαντος τὴν ζωὴν σου, ἠχοῦσα καὶ πέραν τῆς γῆς, ἣν ἀυγάζει τὸ χρυσοῦν βλέφαρον τῆς ἡμέρας, εἶδε νὰ πληξῆ τὰ ὠτά σου, πλανωμένου εἰς τοὺς λειμῶνας ἔνθα διεπεραιώθη πλεύσας τὴν πικρὰν λίμνην, καὶ νὰ φαυδρόνη τὴν ψυχὴν σου στενάζουσαν ἤδη ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τοῦ ἄλγους καθυστεροῦσης ἐκδικήσεως».

Ἡγέρθη ἀπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ τάφου ἡ Ἥλεκτρα, ἔλαβε τὴν ὕδριαν, ἔσπειρε σπονδὴν, καὶ κατέσπειρε, διὰ τρεμοῦσης χειρὸς, ἀνθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός της. Προσαναβάσα εἶτα τὰς βαθμίδας ἐφίλησε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅπου ἐφαίνετο κεχαρμημένον εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ στηρίζασα εἰς τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὸ μέτωπόν της ἀπέθη εἰς λυγμούς. Βραδέως, ἀπὸ τῶν βλεφάρων της ἐκχεόμενα, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τὰ δάκρυα τῆς παρθένου, — διότι ἦτο παρθένος. «Πάτερ, πάτερ» ἔλεγεν ἡ δυστυχῆς, «τὶς μοῖρα εἶναι πικροτέρα τῆς ἐμῆς, διωχθεῖσης καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς μου τὸν κόλπον ἔτι, καὶ ἦτις θρηνοῦσα δολοφονηθέντα πατέρα ὀφείλω νὰ μισῶ τὴν ζωσαν μητέρα . . . . . Τέκνον βδελυσόμενον τὴν μητέρα του, Θεοί! ποῖα δυστυχία καὶ βάσανος τρομερά! Ὡ θάνατε, διατὶ ἀνηλεῆς εἰς τὰ δεινά μου, δὲν κόπτεις τὸ νῆμα τοῦ βίου μου κόπτων καὶ τῶν συμφορῶν μου τὰ ἄλγη! Ὀρέστη! φίλιτατε ἀδελφέ, δν εἰς νύκτα φρικώδη, περίτρομος ἐφυγάδευσά ἀποσπάσασα ἀπὸ τὸ καθημαγμένον πᾶμα τοῦ πατρός μας, Ὀρέστη φίλιτατε, πόσα ἔτη ἤδη δὲν σὲ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ πῶς λιμῶνται τὴν θῆαν σου ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου! Παιδίον μικρὸν σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ τοῦ ἡσύχου ὕπνου σου,

καὶ κλαίοντα σὲ ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τὸν καθηραμένον οἶκον δν τοιοῦτον ἐγκλήμα ἐκηλιδῶσε, ἐμπιστευθεῖσά σε εἰς τὴν στοργὴν οἰκέτου πιστοῦ, ὅπως σὲ σώσω ἀπὸ τὴν αἰμοδιψῆ μανίαν τοῦ Αἰγίσθου. Καὶ θρηνοῦσα τὸν σφαγέντα πατέρα μας ἐκλαίον τὴν διπλὴν ὄρφανίαν μου, ἐκείνου ὅστις δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὴν ἰδικὴν σου ὅστις ἦσο μακρὰν ἐγκατάλειμμένος εἰς τῆς μοίρας τὰς ἀδυσωπῆτους βουλὰς. Ὡ! ἐὰν σὲ ἐβλεπον! Θὰ ἦσαι ἀνὴρ ἤδη. Ἡ βῶμη καὶ ἡ νεότης δ' ἀνδρῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου. Τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως δὰ ἐλαύνη τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ συρρεῦσασα πηγὴ τῆς μητρικῆς στοργῆς, ἴσως κατέστησε δαψιλεστέραν τὴν φλέβα τῆς ἀγάπης διὰ τὴν ἀδελφὴν σου. Θεοί! ἄς ἴδω ἄπαξ ἔτι τὸν Ὀρέστην· ἄς ὑποκαύσω τὴν ὄργην αὐτοῦ κατὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄς τέρψω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν ποδητὴν θῆαν του, καὶ ἡρεμος εἶτα κατέρχομαι ὑπὸ τὴν γῆν ζητοῦσα τὸν πατέρα μου. Ὀρφανὴ ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν θὰ εἶμαι τοιαύτη πλησίον του.»

Οἱ βραχίονες τῆς κόρης δι' ὧν ἐσφιγγε τὴν ἐπιτύμβιον στήλην, ἐλύθησαν, καὶ με τρομάδεις βηματισμοὺς ἡ Ἥλεκτρα κατήλθε τὰς βαθμίδας τοῦ τάφου. Ἐλαβε τὴν ὕδριαν καὶ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως αὐτῆ, δούλη ἤδη, ἐκ διαταγῆς τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνάχου ὅπως τὴν πληρώσῃ ὕδατος. Ἢδη ἀπεμακρύνετο τοῦ τύμβου ὅτε ἤχος ἀσθενῆς βημάτων προσέβαλε τὰ ὠτά της. Ἦκουσε ψιθυρισμούς, καὶ μετὰ μικρὸν παρετήρησε δύο ἀνδρας βαδίζοντας προσεκτικῶς. Ἐφαίνοντο ξένοι. Ἐφοβήθη ἡ Ἥλεκτρα. Ὡς εἰς βωμὸν ἀπαρβιαστον ὤρμησε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἰκέτης οἰονεῖ, κατέπεσεν ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της. Ἐν τούτοις οἱ δύο ξένοι περιεσκερμένως βαδίζοντες, προσεπέλασαν τὸν τύμβον. Κατεσκόπευσαν τὴν περίξ γῆν, καὶ διὰ φωνῆς τεταπεινωμένης, ὡσεὶ ἐφοβοῦντο μήπως ἀκουσθῶσιν, ἐψιθύρισαν λέξεις αἰτινες ἀσυναρτήτως καὶ συγκεχυμένως ἐφθασάν μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς ἐμφοβῆς Ἥλεκτρας. Ἦσαν ὀμήλικες οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀνδρες. Ἡ νεότης κατηύγαζε τὰ πρόσωκά των· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ ἑτέρου ἡ ὀδύνη καὶ πάθος ἀκάδεκτον μετὰ βίας συγκρατούμενον, εἶχεν ἀποτοπᾶσει καταφανῆ ὠχρὰν καὶ ἀγρίαν σφραγίδα. Περιδεῖς ἐν τούτοις ἡ Ἥλεκτρα συνεστέλλετο πάντοτε παρὰ τὸν τάφον τοῦ πατρός της, καὶ θλίβουσα τὴν στήλην συνέπλεκε τὴν λευκότητά των βραχιόνων της, πρὸς τὴν λευκότητα τοῦ μαρμάρου. — «Πυλάδη» εἶπεν ὁ ἕτερος τῶν δύο ξένων, «οἴτινες δὲν εἶχον ἔτι ἰδεῖ τὴν Ἥλεκτραν «Πυλάδη, στήριζόν με· δὰ πέσω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους! Αἱ ἀναμνήσεις μου εὐκρινίζονται βαθμηδόν, καὶ ἀδρόαι αἱ συγκινήσεις πνίγουσι τὴν ψυχὴν μου.

Ἀναγνωρίζω τὰς θέσεις ὅπου ἐπαῖξα παιδίον, καὶ ἔνθα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς μου χειραγωγούμενος, ἐνεδουσίωον εἰς τὰς ἀφηγήσεις της, καὶ ἔχαρον προσβλέπων τὴν θάλασσαν ὀπόθεν, ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ πατήρ μας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι νύκτα τινὰ ἀσυνήθης ταραχὴ με ἀφῆπνισεν. Τὸ ἀνάκτορον ἦτο εἰς ἀναστάσει· οἱ φύλακες ἐκρότουν τὰς ἀσπίδας, καὶ ἡ πόλις διετέλει ἐν πανηγυρικῇ ἐξεγέρσει. Ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς ἡ ἀδελφὴ μου ἦλθε παρὰ τὸ λίκνον μου, καὶ φιλοῦσά με περι-

παδῶς εἰς τὸ πρόσωπον, Ὀρέστη, μοι λέγει σεῖουσά με ἰσχυρῶς, Ὀρέστη, ἐκυριεύθη ἡ Τροία· τὰ συμβολικά πυρὶ ἀνήφθησαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων· μετ' ὀλίγον δὰ ἴδωμεν τὸν πατέρα μας. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι φρικτὴν τινὰ νύκτα . . . ἦτο ἡ νύξ, νύξ τραγικὴ, τῆς ἡμέρας καδ' ἦν ἀπεβιάσθη νικητὴς εἰς τὴν πόλιν ὁ Ἀγαμέμνων . . . . . Ποῖα δύσις ἀδοξος τοιοῦτου μεσουρανοῦτος ἡλίου! Ἐντρομος ἡ ἀδελφὴ μου, αὐτὴ πάλιν, ἦλθε πρὸς με. Ὡλόλυξε, καὶ ἄφθονα τὰ δάκρυα ἐβρεχον τὸ πρόσωπόν της. Ὀρέστη, μοι λέγει κινουσά με βιαίως ὅπως διασκεδάσῃ τὸν ὕπνον μου, Ὀρέστη δυστυχῆ ἀδελφέ μου, δυστυχέστατον τέκνον δυστυχέστατου πατρός, νὰ φύγῃς ἀμέσως· ἡ ζωὴ σου κινδυνεύει. Θὰ σοι εἴπῃ τὰ λουτὰ ὁ πιστὸς οὗτος οἰκέτης, εἰς δν σὲ ἐμπιστεύομαι. Καὶ ὀλολύξουσα με κατεφίλει· ἐσφιγγε τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ στήθος της, ἐβρεχε με τὰ δάκρυά της τὸ πρόσωπον μου. Ἄ, Πυλάδη, ἐὰν ἤξευρες ποῖαι πικραὶ συγκινήσεις ἀλίσκουσι τὴν σφαδάζουσαν ψυχὴν μου. Καὶ ποῖος στεναγμὸς δόναται νὰ φθάσῃ τοὺς στεναγμούς τοῦ ἐκπατρισμοῦ! Ἴδε· ἀναγνωρίζω τὰς θέσεις τοῦ Ἄργους. Ἴδου ἡ σεβασμία ἀκρόπολις της, τὸ ἱερὸν τοῦτο ἄσυλον τῶν ἱκετῶν ἔνθα τοσάκις ἐθύσεν ὁ Ἀγαμέμνων. Ἴδου αἱ Μυκήναι, τὸ λίκνον τῆς οἰκογενείας μας. Ἴδου ἀνωτέρω ὁ κλεινὸς τῆς Ἦρας ναὸς, ἰδου ἡ Ἄγορά, τὰ ἱερά ἄλση, οἱ βωμοί, τὰ σεπτά καὶ ἐφέστια ἔδη. Ὡ πατρίς μου, Ἄργος ποδητόν, ὑπὸ ποίους φρικτοὺς οἰωνοὺς, ὑπὸ ποῖας ἀπαρβιατοῦς καὶ αἱματηρᾶς ὑποχρεώσεως σὲ ἐπαναβλέπω, μετὰ τόσων ἐνιαυτῶν ἀπουσίας. Ἀδελφὴ μου Ἥλεκτρα! Νὰ ζῆ ἄραγε, Πυλάδη; Χαρήσωμεν ἔτι ἐν βῆμα» εἶπεν ὁ περιαλγῆς ξένος, εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ ὀποῖου κατεφαίνοντο πᾶσαι αἱ ἀκατάσχετοι τῆς ψυχῆς του καὶ βιαυτάται συγκινήσεις. «Πυλάδη, βλέπω τάφον λευκόν· πρὸ ὀλίγου, εὐσεβῆς χεῖρ ἐπετέλεσε σπονδὰς ἰλαστηρίους· βλέπω ὕγρὰν τὴν γῆν ἀπὸ τῶν χοῶν, καὶ ἀνθη ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ λίθου. Τίνος νὰ ἦναι ἄραγε ὁ τάφος; Πλησιάσωμεν. Διακρίνω γράμματα ἐπὶ τοῦ ὕψους· ἀναγινώσκω, ἰδοῦ. Ἄγα . . . — «Ὀρέστη παραφέρεσαι» ἐφώνησε βιαίως ὁ Πυλάδης. «Θὰ προδοθῆς· καὶ ἡ ἄφρων σπουδὴ σου παρασκευάζει ἴσως τροφὴν εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ Αἰγίσθου, καὶ ἀμοιβὴν εἰς τοὺς κατασκόπους του.» Ἄλλ' ὁ Ὀρέστης εἶχεν ἤδη ἀναγνώσει τὸ ὄνομα. Ὁξείαν οἰμωγὴν ἔβαλε τὸ στόμα του, καὶ ἐξάλλος ὤρμησε πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρός του. Ἄλλ' οἱ πόδες του περιεπλάκρησαν παρὰ τὴν βάσιν τοῦ μνήματος, καὶ ἡμαναϊσθητός ἐπεσεν ἐγγὺς τῆς ἀδελφῆς του . . . . .

Τὰ δάκρυα τῶν δύο ἀδελφῶν κατήρδευσαν τότε ὀμοῦ τὸν τάφον τοῦ δολοφονηθέντος πατρός των. Τὰ τραύματα τῆς καρδίας των ἀνεκουφίσθησαν ὑπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ ἀδελφικοῦ φίλτρου, καὶ ἦτο ἐκεῖνη ἡ πρώτη χαρὰ, χαρὰ πένθιμος, ἐπιφοιτᾶσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο ὀρφανῶν. Ἀμφότεροι προέφερον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἀμφότεροι ἀπέφυγον νὰ ὀνομάσωσι τὴν Κλυταμνήστραν. Ἡ νύξ ἐπῆλθε ταχεῖα· ἐλόθη, καὶ ἡμέρα αἱματηρὰ ἀνέτειλε, φατίσασα νέα θύματα, καὶ νέας ἀνοσίους σφαγὰς. . . . .

Ἐξ Ἀθηνῶν.

σκοπήση και έφερον εις τὸ ἐξῆς ἀγγεῖα ραγισμένα, τὰ ὅποια ὁ δυστυχῆς μονόφθαλμος ἐπλήρωνεν ὡς καινούργη.

Εἰς τὸ διάστημα τεσσάρων ἔτων ὁ ἀρ. 2 συνέτριψε τόσα σκεύη, ὥστε μὲ τὰ συντρίμματα ἠδύνατο νὰ στολίση τὰ νοικοκυρεῖα ὄλων ἐκείνων τῶν ἀγγίων φυλῶν τῆς Ὀκεανίας, αἵτινες ἔχουσι τοσαύτην ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ὥστε μὲ ἐν ζυγῶ χειροκτῶν ἐνδύονται δέκα ἄνθρωποι. Ὁ δυστυχῆς ἀρ. 2! Τὸν συμπονῶ σήμερον! Διότι ἔμαθον βραδύτερον ὅτι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἔμενε τόσον ἐπιρόνως εἰς τὴν θέσιν του, ἦτο διότι ἠγάπα καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα τοῦ γραφείου. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μετεχειρίσθη ὄλα τὰ μέσα ἐπὶ τέσσαρα ἔτη, ἐσκέφθη νὰ ἀπευθύνω κατ' αὐτοῦ μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ὅτε αἰφνης ὁ μονόφθαλμος ἔσχε τὸ δυστύχημα νὰ καταπλακωθῆ ὑπὸ μίας ἀμάξης κρεωπάλου ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον ἀφίνει ἡ ἀστυνομία νὰ τρέχωσιν μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν ταχύτητα εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

* * *

Ἐκ τῆς νέας μου θέσεως ἀρ. 2, ἂν δὲν ἠγγίζον ἀκόμη τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἀλλ' ὠσφραϊνόμεν τοῦλάχιστον τὸ γλυκὸ αὐτῆς ἄρωμα. Ἀνέπνεον τὴν ὁσμὴν τῶν τετραέδρων τεμαχίων τῆς ζαχαρέως, τὰ ὅποια ὁ ἀγγελοῦ μου ἐδώκεν διὰ τῶν λευκῶν δακτύλων του· ἐρρόφων μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου τὸ ἄρωμα τῆς πορτοκαλλάδας τὸ ὅποιον ἔχουν εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας καὶ ἀσχήμους στρογγυλὰς φιάλας, αἵτινες ὁμοιάζουσι μὲ λευκὰ κρόμμυα.

Ἐν ἐμπόδιον ἀκόμη μὲ ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτο ὁ ἀριθμὸς 1.

Ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀνατρέψω.

Ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τῷ ἐκήρυξα τὸν πόλεμον.

Φοβερός ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ ἀρ. 1, σὰς ὀρκίζομαι!! Ἀρχαῖος λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἰσχυρὸς ὡς ἂν Τούρκος, παγανοφόρος, μυστακοφόρος, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις πᾶσι περιποιητικὸς καὶ μονότονος· διότι, στρέφων τὸν μέγαν ὀφθαλμὸν του πρὸς τὴν ἐρωμένην μου, τῇ ἐπανελάμβανεν ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν, ἐπὶ ὀκτὼ ὄλα ἔτη, τὴν στερεότυπον ταύτην φράσιν:

«Εἶμαι ὅπως ὁ κισσὸς· ἀποδνήσκω, ὅπου προσκολληθῶ.»

Τοῦθ' ὅπερ ὀλίγην ἐλπίδα μοὶ παρεῖχε νὰ λάβω ποτὲ κατοχὴν τῆς τραπέζης του, διότι ὁ κύριος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ ζῆσθαι ἑκατὸν ἔτη.

Προσεπάθησα νὰ δελεάσω τὸ τέρας μὲ μύθους καὶ λογοπαίγνια· ἀλλ' ἐκεῖνος, στρέφων τὸν μύστακά του, ἐστεῖρενε τὸν οἰστρόν μου φρυόμενος καὶ φωνάζων μὲ τὴν χαλκὴν φωνὴν του: «Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐπειδὴ ἔχανε τὸν καιρὸ του κἀμνοντας καλαμπούρια, ὁ Γρουσσὸς ἐφθασε πολλὸ ἀργά!»

Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ πληροφορία μὲ ἐξέπληξε τὴν πρώτην φορὰν.

Ἄ! σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν ἡ Γαλλία παρεμέριζε τὸν ποινικὸν τῆς κώδικα ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὄρας, θὰ ἐπωφελούμην τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μαχαίρωσω τὸν φοβερόν αὐτὸν λοχαγὸν . . . εἰς τὰ νῶτα. — Ἐπὶ τέλους ὁ οὐρανὸς ἔλαβε οἶκτον πρὸς τὸν ἐρωτὰ μου, καὶ ἡ θεὰ

Δυσεντερία ἐδέρισε κατὰ τινὰ πρᾶξαν τὸν ἀποτρόπαιον αὐτὸν ἀντεραστὴν μου. Τέλος πάντων ἐγκαθιδρόθη εἰς τὴν θέσιν μου ἀρ. 1!!!

Τώρα ἤμουν πλησίον τῆς!!! Ἐθεώρουν τὴν περικαλλὴ προτομὴν τῆς προκόπτουσαν ἐξ ὀπισθεν τῆς τραπέζης, ἐθαύμαζον τὴν κατὰμαυρον κόμην τῆς, τὸ μικρὸν καὶ νόστιμον στόμα τῆς κτλ. — Τὰ διαρρεύσαντα ἑπτὰ ἔτη μετέβαλλον βεβαίως ὄλ' αὐτὰ τὰ θέλητρά τῆς, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔβλεπον πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ . . . πρώτου μου καφέ!

Παραλείπω νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν συγκίνησιν, τὴν ἀρμυραῖαν συγκίνησιν τῆς στιγμῆς ταύτης, τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ποδητῆς. Ἡ χαρὰ μᾶς ἐπνιγε· ἡμεδα ἔξω φρενῶν· ἐγὼ ἐβουτούσα τὰ παζμάδια μου εἰς τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ καὶ ἀδειάζα τὸν καφέ μου εἰς τὸ βάλαντιόν μου· ἐκείνη ἔδετε τὰ χρήματα εἰς τὰς ζαχαροδόχας καὶ ἔρριπτε τὰ τεμάχια τῆς ζαχαρέως εἰς τὸ ταμεῖον.

Τὰ ἰσχυρὰ πάθη δὲν εἶναι φλύαρα· βραχὺς τις διάλογος ἤρκεσε νὰ μᾶς συνδέσῃ μετ' ἀλλήλων, χωρὶς οἱ ἄλλοι πελάται τοῦ καφενεῖου νὰ ἐννοήσωσι τὸν ἐρωτὰ μου.

Προσποιοῦμενος ὅτι ἀναγινώσκω δὴδεν τὸ ὄνομα τοῦ πιλοποιοῦ ἐν τῷ πλῆθ μου, τῇ ἐπιθύρισα κεκυφώς: «Σὲ ἀγαπῶ.»

Προσποιομένη ὅτι σπογγίζει ἐν ἀγγεῖον διὰ πούνοι, μοὶ ἀπεκρίθη: «Σὲ ἀγαπῶ ἐπίσης.»

Πρὸς δ' ἀμέσως ἀπήντησα:

«Γεῖνον σύζυγός μου! ἀδριον, εἰς τὸν συμβολαιογράφον μου, τὰς ἐννέα ὄρας καὶ τριάντα πέντε λεπτά.» (Ἐννέα ὄρας καὶ τριάντα πέντε λεπτά — αὐτὴ ἦτο ἡ τακτικὴ ὄρα τοῦ ἱατροῦ τῶν κάλλων μου, ἀλλ' ὁ ἀκατάσχετος ἔρωσ μου μὲ ἔκαμε νὰ θυσιάσω μίαν φορὰν τὴν ἀκρίθειάν μου.)

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὄραν, ἔξαλλος ὑπὸ τοῦ πάθους εὐρέθην παρὰ τῷ κυρίῳ Κρόζς, τῷ συμβολαιογράφῳ μου.

Ἐγὼ ἤμην ἀνεξάντλητος εἰς τοὺς ἐπαίνους τῆς ἐραμένης μου, ἐνῶ ὁ συμβολαιογράφος ἐτοίμαζε τὸν σεσημασμένον χάρτην του.

Θὰ τὴν ἰδῆτε! ζανθὴ! ὄρα! εὐσωμος! χεῖρας βασιλίσσης! λαϊμὸν θεᾶς! μέση δακτυλιδένια! — Εἶνε τώρα ἑπτὰ ἔτη ὅπου τὴν ἀγαπῶ.

Αἰφνης, ὁ συμβολαιογράφος μου μὲ ἠρώτησε:

Εἶνε ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἡ μικροῦ;

Ἡ ἀπλουστάτη αὐτὴ ἐρώτησις μὲ κατεσύγχυσε: δὲν εἰμπόρεσα ν' ἀποκριθῶ εἰ μὴ:

— Δὲν εἰξεύρω.

— Πῶς; δὲν εἰξεύρετε! Τὴν ἀγαπάτε λοιπὸν τώρα ἑπτὰ ἔτη καὶ δὲν εἰξεύρετε ἂν ἦνε ὑψηλὴ ἡ κοντὴ;

— Εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Οὐδέποτε τὴν εἶδα ἄλλως πῶς παρὰ καθήμενην ὀπισθεν τῆς τραπέζης τοῦ καφενεῖου . . . δηλαδὴ τὴν εἶδα πάντοτε ἕως ἄ τῆ μέση.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ συνητηθῆτε καμμίαν φορὰν ἐξω . . . εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον!

Οὐδέποτε, εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος εἶμι εἰς τὸ καφενεῖόν τῆς . . . ἐγὼ δὲ εἶμαι τόσον ἀκριβῆς εἰς ὄλα μου τὰ πράγματα, ὁ βίος μου εἶνε τόσον τακτικὰ κανονισμένος, ὥστε δὲν εἰμπόρεσα, καμμίαν ἡμέραν, νὰ

θυσιάσω ἄλλην ὄραν εἰς αὐτὸν τὸν ἀγγελοῦ εἰμὴ ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ πέντε ἕως τὰς δώδεκα παρὰ πέντε, ὄραν καθ' ἣν τὴν ἔβλεπον πάντοτε καθισμένην εἰς τὸ γραφεῖόν τῆς.

Μόλις ἐτελειώσα καὶ αἰφνης ἡ θύρα τοῦ συμβολαιογράφου ἠνεώχθη.

Ἡ μνηστὴ μου εἰσῆρχετο.

Αἰφνης ἐξέβαλον κραυγὴν φρίκης καὶ ἐλιποθύμησα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας μου, ὁ ἀγγελοῦ τῶν ὀνείρων μου, εἶχε ζύλινα ποδάρια!!

Eugène Chavette.

ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧΗ.

I.

Ἐρμάννος Τέρνιγγ ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον ἐνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἡ δὲ σύζυγός του εἶνε ἀρχοντικὴ γυνὴ, ἐξ εὐγενοῦς οικογενείας. Ταῦτα κακῶς συμβιβάζονται κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς γενικῆς ὑπερτιμήσεως πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὅταν τις δὲν ἀπολαμβάνη περισσότερον τῶν ἐξήκοντα ταλλήρων κατὰ μῆνα.

Ἡ κυρία Τέρνιγγ, θυγάτηρ γηραιοῦ τινος συνταξιοῦχου ἀξιοματικοῦ, ἔχει ὡς ἐκ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καταγωγῆς μέγαν κύκλον γνωστῶν καὶ φίλων ἐκ τῶν ὑψηλῶν τάξεων, οἵτινες θεωροῦσιν ὡς καθήκον αὐτῶν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς των, νὰ διέρχωνται τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ, καὶ κατὰ πᾶσαν εὐκαιρίαν ἢ ἀκαιρίαν περιστάσιν νὰ ἐρωτῶσι ποῦ σκοπεῖται ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ νὰ διέλθῃ τὸ παρὸν θέρος.

Ἐως τώρα δὲν ἀπεφασίσαιεν ἀκόμη ἀποκρίνεται ἡ κυρία Τέρνιγγ «ὁ σύζυγός μου ἀκόμη δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ ταξειδέωμεν.»

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο κατὰ τοσοῦτον ἀληθῆς καὶ ὀρθῆ, καθ' ὅσον ὁ Τέρνιγγ οὐδὲν ἄλλο εἰξευρεν εἰ μὴ ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἐμελλε νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του καθ' ὄλον τὸ θέρος ἐντὸς τῆς πνιγερᾶς ἀτμοσφαιρας τῆς πρωτευούσης.

Κατὰ τινὰ ὄραϊαν ἡμέραν τοῦ ἰουνίου, ἀφοῦ ὁ Τέρνιγγ ἦλθε κατὰ τὸ σῆνδες ἐκ τοῦ γραφείου εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ὄραν τοῦ γεύματος, ἡ κυρία του ἴστατο μὲ ἀπαισίως σοβαρὰν ὄψιν παρὰ τῇ τραπέζῃ μεταγγίζουσα τὴν σούπαν εἰς τὰ πινάκια. Τοσοῦτο μεγαλοπρεπῶς σοβαρὰν οὐδέποτε εἶδε τὴν σύζυγόν του ὁ Τέρνιγγ, εἰ μὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν κατὰ πρώτην φορὰν ἐφόρει τὸ μεταξωτὸν τῆς ἐνδυμα.

«Τέρνιγγ!» ἐφώνησεν ἡ κυρία πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς. «Κύτταζε τὰ παιδιὰ σου!»

Ὁ Τέρνιγγ προσήτεινε τοὺς γόνους του μὲ βλέμματα περιδεῆ.

«Δὲν βλέπεις, πόσον χλωμὰ εἶνε τὰ μάγουλά των;»

Τοιαύτην παρατήρησιν νὰ κάμῃ ὁ πατήρ ἦτο παντελῶς ἀδύνατον, διότι ὁ νεώτατος υἱὸς εἶχεν ἀλείψει ὄλον του τὸ πρόσωπον μὲ εἶδος τι κομπόστας, τὴν ὁποίαν ἔφερε μὲ τὸ κοχλιάριον εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου παρὰ εἰς τὸ στόμα, ἐνῶ ὁ πρεσβύτετος ἦτο τρυπωμένος μὲ τὸ ἄνω ἡμισυ τοῦ σώματός του ἐντὸς ἐνὸς συρταρίου τοῦ κορμοῦ, ἐρευνῶν μὴπως ἀνακαλύψῃ τι φαγώσιμον.

«Μαραίνονται τὰ δυστυχισμένα εἰς αὐτὴν τὴν πνι-

γερὰν ἀτμοσφαιραν τῆς πόλεως, ἂν δὲν λάβωμεν ἐγκαιρῶς τὰ μέτρα μᾶς.»

«Τὰ μέτρα μᾶς; Τί μέτρα ἐννοεῖς;»

«Πρέπει νὰ πάμε αὐτὸ τὸ καλοκαίρι ἔς τὴν ἐξοχῇ.»

«Μήπως θέλεις ν' ἀγοράσω καμμίαν ἑστυλιν ἐξω τῆς πόλεως;»

«Τέρνιγγ!» ἀπήντησεν ἡ κυρία μὲ ὄφρος μεγαλοπρεπῆς, «ἦτο ἕνας καιρὸς, ὅπου εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἰμπορῶ νὰ ἐκλέγω ἐπαύλεις ὅσας θέλω καὶ ὅπως θέλω καὶ ὅπου θέλω. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ἐπέρασε καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμα τὸ παραμικρὸ παράπονο· γιὰ ἕνα πρᾶγμα ὅμως πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσω, καὶ αὐτὸ εἶνε: νὰ μὴ μὲ προσβάλλῃς πλέον μὲ τὰς εἰρωνίας σου.»

Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου Θεοδώρα . . . .»

«Ἡ γνώμη μου εἶνε μόνον» ἐξηκολούθησεν ἡ εὐγενῆς κυρία «νὰ νοικιάσωμε δύο τρία ἀπλουστάτα δωμάτια ἔς ἕνα ἐξοχικὸ μέρος, σὲ κανένα μετόχι . . .»

«Τὸ ζήτημα θὰ ἦτο, νὰ εὐρεθῇ κατάλληλον μέρος» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ, ὅστις ἤδη ἤρχισε νὰ ἀμφιταλαντεύεται εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

«Τὸ κατάλυμα, ὅπου εἶχεν ἡ οἰκογένεια Πέτερσεν πέρυσι τὸ καλοκαίρι, μὲνει τώρα ἀδειανό, ὡς ἤκουσα. Εἶνε δύο δωμάτια μὲ μαγειρεῖο, μὲ κήπο καὶ μὲ ἄλλα χρήσιμα, ὄλα μαζὴ γιὰ εἴκοσι τάλληρα τὸν μῆνα. Καὶ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ εὐδηνό, ὅταν μάλιστα σκεφθῇ ὅτι τὸ μετόχι ἀπέχει μόλις ἕνα τέταρτο τῆς ὄρας ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπομένως εἰμπορεῖς κάθε βράδυ μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο νὰ ἐρχεσθαι στὴν ἐξοχὴ καὶ τὸ πρωὶ νὰ ἐπιστρέφῃς πάλιν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸ πρωῖνὸν τραῖνο. Θὰ ἰδῆς, πόσο θὰ σὲ ἀφελήσῃ ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς.»

«Φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ παίρνω πολὺν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐξοχῇ, ἀφοῦ ὄλην τὴν ἡμέραν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μένω εἰς τὴν πόλιν,» ἀπήντησεν ὁ Τέρνιγγ.

«Λησμονεῖς τὰς κυριακάς;»

«Ἄ ναι, τὰς κυριακάς. Ἐχεις δίκαιο. Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶμεν.»

«Ἀλήθεια; τὴν κυριακὴν πηγαίνουμε καὶ βλέπουμε τὸ σπῆτι ἂν μᾶς ἀρέσῃ.»

«Μποροῦμε νὰ κάμωμε κι' αὐτό· δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ δὲ τὸ λαϊρό,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ ἀφαιρῶν κατὰ νοῦν εἴκοσι τάλληρα ἀπὸ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του καὶ προσπαθῶν νὰ εὐρη, κατὰ τινὰ τρόπον μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἠδύνατο νὰ ζῆ αὐτὸς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἡ γυνὴ του ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ τῶν τέκνων, χωρὶς καθόλου νὰ ὑπολογίσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ σιδηροδρόμου, τῆς μετακομίσεως τῶν ἐπίπλων καὶ τὰ τούτους συμπαρομαρτοῦντα. Ἐν τοσοῦτῳ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἐφαδρύνθη καὶ ἔλαμπεν

ὡς ὁ ἥλιος· ἡ εὐγενὴς κυρία ἠσπάσθη τὸν σύζυγον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων μετὰ μεγάλης τρυφερότητος. Ὁ Τέρνιγγ ὄμως ἠτένιζε μελαγχολικῶς πρὸς τὴν ὄροφὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμηκύνετο ὀλογνὴν περισσότερο. Ἄλλ' ἡ μήκυνσις αὐτῆ τοῦ προσώπου του προήρχετο ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Τέρνιγγ ἀκριβῶς τὴν ὄραν ἐκεῖνην ἐσκάλιζε τοὺς ὀδόντας του. —

Τὸ ἐξοχικὸν οἶκμα ἐδεωρήθη καὶ ἐξητάσθη ὑπὸ τῶν συζύγων καὶ ἐνουκιάσθη, καὶ ἡ κυρία Τέρνιγγ ἠδύνατο τώρα πλέον νὰ λέγῃ, ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς τάξεώς της.

2.

Κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας πρὸ τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἐξοχὴν ἡ κυρία Τέρνιγγ ἠσχολεῖτο μετὰ δορυβάδους ζήλου εἰς τὸ νὰ συσκευάζῃ τὰ πράγματά της, τοῦτ' ἔστιν, ἀπέσπα ἀπὸ τῶν τοίχων τοὺς καθρέπτας καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων τὰ παραπετάσματα, ἐτοποθέτει παντὸς εἶδους ἐπιπλα εἰς τὰς μάλλον ἀλλοκότους θέσεις, χωρὶς νὰ ἔχη, ὡς φαίνεται, κανένα ἄλλον λογικὸν καὶ φρόνιμον λόγον, εἰ μὴ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν σύζυγόν της πόσον ἀτερπὴς καὶ δυσάρεστος εἶνε ὁ βίος τοῦ ἀνδρὸς ὅταν λείπῃ ἡ γυνή. Μεθ' ὅλον δὲ τὸν ζήλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν της ταύτην ἡ κυρία Τέρνιγγ εὗρισκε πάντοτε καιρὸν νὰ ρίπτῃ ἐν βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν γειτονίαν.

Ἡ Κογκόρδια εἶνε ἔτι ὅσπτι ἀλλὰ δὲν προβαίνει καθόλου ἔτι παραθύρι, ἐνῷ ἄλλοτε ὅταν ἰδῇ κανένα ξένον νὰ ἔρχεται ἔτι ὅσπτι μας ἀμέσως τρέχει ὡσάν τρελλὴ νὰ τὸν ἰδῇ καὶ νὰ τοῦ δείξῃ, ὅταν μάλιστα εἶνε κανένας νέος. Τώρα ὅπου ζεῦρει πῶς θὰ ταξειδεύσουμε, κρύβεται τὸ φθονερό κορίτσι καὶ δὲν φανερόνεται καθόλου, γὰρ νὰ μὴ λάβω τὴ μικρὴ εὐχαρίστησιν νὰ τῆς διηγηθῶ τὰ καδέκαστα. — «Λίγα!» ἐφώναξεν εἰς τὴν ὑπέρτριαν, «τρέξε ἀμέσως εἰς τὴν δεσποσύνην Ρεῖγελ καὶ παρακάλεσέ την ἐκ μέρους μου, ἂν εἴπωρῃ, νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνη νὰ ἔλθῃ μιά στιγμὴ ἐδῶ, ὅπου ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ τὴν ὁμιλήσω.»

Ἡ Κογκόρδια Ρεῖγελ, ἡ καλλιτέρα, ὡς ἐλέγετο, φίλη τῆς κυρίας Τέρνιγγ, ἦτο ὄρφανὴ κόρη καὶ ἔζη μετ' ἐργόχειρα καὶ μετ' ἐπισκέψεις εἰς φιλικὰς οικογενεῖας.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν δὲν ἐπροχώρησε πέραν τοῦ «εἰκοστοῦ» ἔτους τῆς ἡλικίας της, ἦτο δὲ ἀπιστεύτως ἀφελὴς μεθ' ὅλην τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν της. Περὶ τῶν ἀνδρῶν ἠμίλει πάντοτε μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀπεχθείας, λέγουσα ὅτι ζητοῦσι πάντοτε νὰ δέτωσι παγίδας καὶ νὰ τρελλαίνωσι καὶ ἀπατώσι τὰ πτωχὰ κοράσια, ἔλεγε δὲ ταῦτα, μολονότι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν, καδ' ὅσον ἦτο γνωστὸν, ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὴν ἀπατήσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, διὰ δὲ τὸ μέλλον ἔδωκεν αὐτῇ ἡ κυρία Τέρνιγγ τὴν παρηγορίαν ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τίποτε ἀπὸ τοὺς ἀνδρας.

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ὅπου ἤλθες, γλυκειά μου Κογκόρδια» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ εἰς τὴν δεσποσύνην Ρεῖγελ ἅμα εἰσελθοῦσαν, «ἔχω φόβερὰ πολλὴ ἐργασία, διότι ἀῤιο ἀναχωροῦμε διὰ τὴν ἐξοχὴν.»

«Θεὲ μου!»

«Καὶ σὺ ποῦ θὰ μεταβῆς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι;»

«Μένω εἰς τὴν πόλιν, ἐννοεῖται, ὅπως καὶ σεῖς ἐμένετε πάντοτε ἕως τώρα.»

«Πτωχὴ μου Κογκόρδια. Δὲν εἴπωρῶ νὰ ἐννοήσω πῶς θὰ ὑποφέρῃς αὐτὴν τὴν ἀτμοσφαῖρα, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἔρχεσαι συχνὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν νὰ μᾶς βλέπῃς καὶ ν' ἀποτινάσσης ἐπάνωδὲ σου αὐτὸν τὸν βλαβερὸν κονιορτὸν τῆς πόλεως.»

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Εἶσαι πραγματικῶς πάρα πολὺ φιλοφρονητικὴ.»

«Νά, τώρα πιστεύω ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει,» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ, ἀφοῦ συνεσκεύασεν ὅλα τὰ μικρὰ ἀγγεῖα καὶ στολίδια τῆς οἰκίας, μετὰ τὰ ὅποια ἦσαν κεκαλυμμένα δύο καθήκλαι, καὶ ἐτοποθέτησε τὴν βαπτομηχανὴν μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω ἐπὶ τῆς πλησίον τοῦ σοφῆ τραπέζης.

«Πότε ἀναχωρεῖς;»

«Ἀῤριο μετὰ τὸ τραῖνο τῶν ἐννέα.»

«Θὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου,» εἶπεν ἡ Κογκόρδια ἀπερχομένη.

«Εὐχαριστῶ πολὺ.»

«Ἔχε γαῖα ὡς τόσο!»

«Στὸ καλὸ.»

Τὴν ἀκόλουθον πρωῒαν κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀνεχώρησε δορυβαδῶς ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία ἀπάγουσα τὴν κυρίαν Τέρνιγγ μετὰ τῶν τέκνων της ἐκ τῆς κονιορτώδους καὶ πλήρους ἀναθυμιάσεων πόλεως πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ ἐξοχικοῦ βίου.

Ἡ δεσποινὴς Ρεῖγελ ἴστατο μειδιῶσα εἰς τὸ προθύριον τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀπρόδυνεν εἰς τὴν ἀπερχομένην φίλην τοσαῦτα νεύματα, ὥστε οἱ σπόνδυλοι τοῦ τραχήλου της παρὰ μικρὸν ἐξηδρώθησαν, ἐνῷ ἡ κυρία Τέρνιγγ ἐκ τοῦ παραθύριου τῆς ἀμαξῆς εἰτίνασσε διηνεκῶς εἰς τὸν ἀέρα τὸ μανδύλιόν της, μέχρις οὗ ἐγένετο ἀφαντος, καὶ ἐνεποιεῖ τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὡς ἂν εἰ ἐμελλε νὰ ταξειδεύσῃ διὰ τοῦ βορείου ἀκρωτηρίου εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶχεν ἐμποδισθῆ δυστυχῶς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ γραφείῳ ἐργασιῶν του νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ νὰ ἰδῇ τὸν ἐπίσημον τοῦτον ἀποχωρισμὸν.

Ὁ κύριος Τέρνιγγ ἐγευματίσε ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ εἶτα ἤλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως ἀναπαύσῃ ὀλίγον. Ἀλλὰ ὁ σοφᾶς ἦτο φορτωμένος μετὰ εἰκόνας καὶ λιθογραφίας, αἱ κλῖναι εὗρισκοντο ἐν τῇ ἐξοχῇ αἱ δὲ καθήκλαι ἐχρησίμευον ὡς ἀποθήκαι δι' εὐδραυστα κυρίως ἀντικείμενα. Ὁ πτωχὸς Τέρνιγγ ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐνὸς δέματος συντετυλιγμένων ταπήτων, καὶ προσεπάθει ἐν τῇ ἐπισημασίᾳ ταύτῃ θέσει νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ μόλις ἤρχισε ν' ἀποκοιμᾶται, ὠλισθήσε καὶ ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ συνέκρουσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ σανίδωμα τοῦ τοίχου.

Ἡ γέρθη ὠργισμένος καὶ ἀγανακτῶν, ἡ δὲ ἄλλειψις τοῦ συνειδισμένου μετὰ μεσημβρίαν καφεὲ ἐξετράχυνεν ἐπὶ μάλλον τὴν ἀγανάκτησίν του.

«Θεὲ μου» εἶπε τονθορόζων «διατί νὰ ὑποβάλλωμαι εἰς ὅλας τὰς στερήσεις, καὶ διατί νὰ μὴ πῶ τὸν καφεὲ μου ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅπως τὸν ἐπινα ὅτε ἡμουν ἄγαμος; Ἀφοῦ ἡ κυρία μου διασκεδάσει εἰς τὴν ἐξοχὴν, διατί νὰ στερηθῶ ἐγὼ τὰ πάντα εἰς τὴν πόλιν;»

Ἐφόρεσε τὸν πλόν του καὶ ἐπορεύθη βραδέως εἰς ὑπαιθρὸν τι καφεπωλεῖον, ὅπου συνήντησε τρεῖς πα-

Ἡ ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κατὰ τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ E. Teschendorf.

λαιούς του φίλους καθημένους παρά τινι τραπέζιω, δύο υπαλλήλους εκ της επαρχίας και ένα έμπορον ταξειδιωτήν. Μεγάλη χαρά διά την άπροσδόκητον μετά τοςάυτα έτη συνάντησιν, πολλά κυάδια καφέ και πολλά ποτήρια κονιάκ.

Ότε τὸ φρολόγιον έσήμανε τὴν τετάρτην ὥραν, ἠγγέρθη ὁ Τέρνιγγ ἀπὸ τῆς θέσεώς του διὰ τὰ ἀπέλδη. «Μὴν εἶσαι ἀνόητος!» ἐφώναζεν ὁ ὑπάλληλος «Τώρα μόλις ἀρχίζει ἡ καθ' αὐτὸ διασκέδασις. Μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰ ζέσθη προτείνω νὰ πάρωμε ἓνα δροσιτικὸ ποτὸ τοῦ μαίου, μία bowl. Τί λέτε;»

«Πρέπει νὰ πάω στὸ γραφεῖο,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ. «Δὲν μπορεῖς νὰ στελιῆς κανένα στὸ κατάστημα νὰ πῆ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος; Ἐρεῖς στὴν ἐπαρχία εἶμαστε τοῦλάχιστον δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἄρρωστοι» εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων.

Ἐλὰ δ'αὖ, ὑπηρετὴ!» ἐφώναζεν ὁ ἑμποροῦπάλληλος. «Φέρετέ μας μία Bowl, . . . ἀλλὰ γρήγορα.»

Τὸ δροσιτικὸν ποτὸν τοῦ μαίου ἠτοιμάσθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὃ δὲ Τέρνιγγ ἐπεισθὴ ὑπὸ τῶν συντρόφων νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν διασκέδασιν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς οὐδεὶς πλέον ἐσκέπτετο περὶ τῶν ὑποθέσεών του.

Μετὰ ταῦτα ἐφέρθησαν εἰς τὸ τραπέζι νέα κρασιά, καὶ νέα συστατικὰ πρὸς σκευασίαν νέας μπόβλας, μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ.

Ὁ θρόμος του τὸν ἔφερε νὰ διαβῆ πλησίον τῆς τραπέζης, ἥτις ἦτο κεκαλυμμένη μὲ φιάλας. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐσταμάτησε.

«Εἶστε ἄρρωστος, Τέρνιγγ;» ἠρώτησεν ὁ προϊστάμενος.

«Όχι, εἶμαι . . . ναι . . . εἶμαι . . . τὸ κεφάλι μου πονεῖ . . .» ἐψέλλισεν ὁ Τέρνιγγ καὶ ἔγινε κατακόκκινος ἕως εἰς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του.

«Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξον,» εἶπεν ὁ προϊστάμενος ρίπτων ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν φιαλῶν. «Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω λόγους νὰ φοβοῦμαι ὅτι τὸ πάθος σας θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ χρειάζονται φιλάσθενοι ἄνθρωποι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι τὸ καλῆτερον εἶναι, ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ χωρισθᾶμεν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ ἀπεμακρύνθη.

Ότε κατὰ τὸ ἑσπέρας ἦλθεν ὁ Τέρνιγγ νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀπέπνεεν ὄλος τὴν εὐωδίαν τῶν οἴνων καὶ τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἥτις ἀπαιτεῖτο ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν ὑπεβράν εἰδήσιν ὅτι ἔχασε τὴν θέσιν του.

Ἡ βροχὴ ἔξω ἔπιπτε κρουνηδόν, εἰσέδουε διὰ τῶν παραθύρων καὶ ἐσχημάτιζεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ δωματίου μικρὰ, νόστιμα ρυάκια. Ἡ κυρία Τέρνιγγ ἀνέμιζε τὰ δάκρυά της μὲ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς, ἐπὶ τοῦ πατώματος, τὰ δὲ μικρὰ ἐκλαίον διδοὶ ἔβλεπον τὴν μὴτέρα των κλαίουσαν.

Τοιοῦτοτρόπως παρήλθεν ἡ πρώτη ἑσπέρα τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς τῆς οἰκογενείας Τέρνιγγ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTIPRENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Πραγματικῶς ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κυρία Ἐλεονώρα εἰς τὸ καθέφλιον τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου θύρας. Κατεβιβρώσκειτο ὑπὸ τῆς ἀναπομονησίας καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιμείνῃ ἐν τῷ δωματίῳ. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς ἔκπεσεν ἤδη ὁ Σανὶν νὰ ἔχη πρὸ πολλοῦ περατοσὴ τὴν μετὰ τῆς Τζέμμιας συνδιάλεξίν του, ἂν καὶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν εἶχε διαρκέσῃ περισσότερο τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

«Όχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, μὴ πρὸς Θεοῦ! μὴ πῆτε ἀκόμη τίποτε εἰς τὴν μητέρα!» εἶπεν ὁ Σανὶν ταχέως καὶ σχεδὸν ἔντρομος. «Περιμένετε ἀκόμη λιγάκι . . . Θὰ σὰς εἰπῶ . . . Θὰ σὰς γράψω . . . Ἐν τὸσοῦτω ὅμως μὴ λάβετε καμμὴν ἀπόφασιν . . . Περιμένετε ὀλίγον!»

Ὁ Σανὶν ἔδραψε τὴν χεῖρα τῆς Τζέμμιας, ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ τοῦ θρανίου, ἔκρεξε καὶ διέβη πλησίον τῆς κυρίας Ἐλεονώρας, πρὸς μεγίστην βελήθειαν αὐτῆς, ἐσήκωσε μόνον τὸν πλῆρον τοῦ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κῆψι ψιδυρίας ὀλίγας ἀκαταλήπτους λέξεις ἔγεινεν ἀφαντος.

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐπορεύθη πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς.

«Εἰπέ μου, Τζέμμα . . .»

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη αἰφνης καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς βροχιονας αὐτῆς τὸν τράχηλον τῆς μητέρας τῆς . . .

«Ἀγαπητὴ μου μητέρα, μπορεῖς νὰ περιμείνῃς ἀκόμη ὀλίγο — ἀκόμη λιγάκι . . . ἕως αἴριον; Ναί; Καὶ εἰμπορεῖς ἕως αἴριον νὰ μὴ μου ἀναφέρῃς τίποτε, καμμὴν λέξι, περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως; . . . Ὁ, μητέρα!»

Καὶ αἰφνης, οἶοναι πρὸς ἴδιαν ἐκπληξίν, ἐξερράγη εἰς ῥέυμα δερμοσάτων δακρύων. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔμεινε τὸσοῦτω μάλλον ἐκπληκτος, καθ' ὅσον τὸ πρόσωπον τῆς Τζέμμιας ἔδει μόνον δὲν ἐξέφραζε θλίψιν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἠστραπέεν ὑπὸ χαρᾶς.

«Τί ἔχεις; τί συμβαίνει;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ. «Ἐσὸ δὲν κλαίεις ποτέ — καὶ τώρα αἰφνης . . .»

«Τίποτε, μητέρα, τίποτε! Περιμένε ἀκόμη λιγάκι. Πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ αἱ δύο ὀλίγην ὑπομονήν. Ἀλλὰ μὴ με ἐρωτήσης ἕως αἴριον — καὶ τώρα ἀφῆσέ με νὰ διαλέξω τὰ κερᾶσια, πρὶν καθίαι ὁ ἥλιος.»

«Ἀλλὰ θὰ εἶσαι τώρα φρόνιμη;»

«Ὁ, εἶμαι πολὺ φρόνιμη!» ἀνεφώνησεν ἡ Τζέμμα σείουσα τὴν κεφαλὴν . . .

Ἐπειτα δὲ ἤρχισε νὰ δένῃ τὰ κερᾶσια εἰς μικρὰς δέσμας, τὰς ὁποίας ἐκράτει ὑψηλὰ πρὸ τοῦ ἐρυθριῶντος προσώπου τῆς. Ἡ Τζέμμα δὲν ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της: ἐξηγητοῦσαν ἀφ' ἑαυτῶν.

25.

Σχεδὸν ἐρέχων ἐπέστρεψεν ὁ Σανὶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἡσθάνετο ὅτι μόνον ἐκεῖ, μόνον ἐν τῇ ἀπομονώσει ἠδύνατο νὰ ἴδῃ σαφῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ του. Καὶ πράγματι, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκάθισε παρὰ τῷ γραφείῳ του, στήριξας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας καὶ πῆσας τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, ἀνεφώνησε μὲ ὑπόκωπον καὶ ὀδυνηρὰν φωνήν: «Ὁ, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ μέχρι παραφροσύνης!» καὶ ἔλη τοῦ ἡ ψυχῇ ἀνεφλέχθη: ὡς πεπορακωμένος ἄνδραξ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δι' ἰσχυροῦ φροήματος ἀπομακρύνεται τὸ σπᾶσμα τῆς νεκρᾶς τέφρας, ὅπερ περιεκάλυπτεν αὐτόν.

Μετὰ μίαν ἔτι στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς καταβρώσε νὰ μείνῃ καθισμένος πλησίον ἐκείνης — πλησίον τῆς Τζέμ-

μας! παρὰ τῷ πλεονῶ τῆς! — καὶ νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτῆς, χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ ὅτι ἐλάτρευε καὶ αὐτὸ τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματός της καὶ ὅτι ἦτο, ὡς ἐκφράζονται συνήθως οἱ νέοι, ἐτοιμος «νὰ ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς». Ἡ τελευταία συνδιάλεξις ἐν τῷ κήπῳ ἔφερεν εἰς ὅλα τὴν τελευταίαν κρίσιν.

Ἀπὸ τοῦδε δὲν ἐφαντάζετο πλέον τὴν Τζέμμιν λυσίκομον καὶ περιτνεομένην ὑπὸ τοῦ θερμοῦ ἀνέμου ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν τρεμόντων ἀστέρων — ἀλλ' ἔβλεπεν αὐτὴν καθημένην ἐπὶ τοῦ θρανίου ἐν τῷ κήπῳ, ἀπαυδοῦσαν ταχέως τὸν πλῆρον πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ παρατηροῦσαν αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ βλέμματα πλήρη ἐπιποσύνης . . . Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εἰκόνης ταύτης διεχόθη τρόμος τις, δῖψα τις ἔρωτος εἰς ὅλας τὰς φλέβας. Ἐνδυμῆθη τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐν τῷ ὑλακίῳ του. Ἐλάβεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐπίεσεν εἰς τὰ χεῖλη του μετὰ τὸσοῦτον πυρετῶδους σφοδρότητος, ὥστε ἀκούσιως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του προσέλαβον ἐκφρασιν ἀλλογῶν. Τώρα δὲν ἐσκέπτετο πλέον τίποτε, δὲν διελογίζετο τίποτε, δὲν ἐφρόντιζε καθόλου περὶ τοῦ τί ἐμελλεῖ νὰ συμβῆ. Ἀπεσπᾶσθη ὅλως διόλου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐρήφθη κατὰ κεφαλῆς εἰς τὸ μέλλον. Ἀπὸ τῆς δολερᾶς καὶ ἐρήμου ὀχθῆς τοῦ νεανικοῦ του βίου ἐκρημνίσθη εἰς τὸν ἐδδαίμονα, ἀφρίζοντα, ὀρηκτικὸν τοῦτον χεῖμαρρον, χωρὶς οὐτε κἂν νὰ ἐπιθυμῆ νὰ μάθῃ, ποῦ ἔφερεν αὐτὸν ὁ χειμαρρὸς καὶ ἂν ἴσως ἐμελλε νὰ τὸν κατασυντρίψῃ κατὰ τινος βράχου! Αὐτὰ δὲν ἦσαν πλέον τὰ ἥρεμα κῆματα τῆς ρομάντσας τοῦ Ὀυλάνδου, τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ τὸν ἔβουκάλιζον — ἀλλ' ἦσαν πελώρια καὶ ἐξηγερωμένα κῆματα! Ὁλονέν μακρότερον φέρονται παφλάζοντα καὶ κυλόμενα καὶ συμπαρασύροντα αὐτὸν ἐν τῇ ἀγρίῳ καὶ κινδυνώδει ὀρηκῇ των!

Ἦρπασεν ἐν τεμάχιον χάρτου καὶ ἔγραψε — χωρὶς νὰ διαγράψῃ καμμίαν λέξιν, χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν τὴν γραφίδα — τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς:

Προσφιλέστατη Τζέμμα!

Γνωρίζετε, τί ἀνέλαβα νὰ σὰς συμβουλεύσω. Γνωρίζετε τί ἐπιθυμῶ ἢ ἤμητηρ σας καὶ διὰ τί μὲ παρεκάλεσε — ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε καὶ τὸ ὁποῖον ἀναγκάζομαι τώρα νὰ σὰς εἰπῶ — εἶνε ὅτι σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ μὲ ὄλον τὸ πάθος μᾶς καρδίας, ἡ ὁποία κρῖνται φορὰν ἀγαπᾷ! Αὐτὸ τὸ πῦρ ἀνήφθη ἐξ αἰφνης ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἀλλὰ μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε δὲν ὑπάρχουν λέξεις νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι. Ὅτε ἡ ἤμητηρ σας ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ ὀμιλήσω μαζὶ σας, ἐκαίετο καὶ τότε τὸ πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀλλὰ ὑπὸ τὴν τέφραν, ἀλλως θὰ ἀπεποιοῦμην νὰ ἐκληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς . . . Ἡ ὁμολογία, τὴν ὁποίαν σὰς κάμνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶνε ὁμολογία τιμίου ἀνδρώπου. Πρέπει νὰ γνωρίζετε μὲ ποῖον ἄνθρωπον ἔχετε νὰ κάμετε — μεταξὺ μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὰ παρενόησις. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς δῶσω συμβουλὰς . . . Σὰς ἀγαπῶ, σὰς ἀγαπῶ — αὕτη εἶνε ἡ μόνη σκέψις τῆς κεφαλῆς μου, τὸ μόνον αἰσθημα τῆς καρδίας μου! Δρ. Σανὶν.»

Ὁ Σανὶν ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισεν τὸ γράμμα καὶ ἔτοιμάζετο νὰ καλέσῃ τὸν ὑπηρετὴν διὰ νὰ τὸ στείλῃ. . . Ὁχι, δὲν γίνεταί! . . . Νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὸν Αἰμίλιον; Ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κατάστημα καὶ νὰ τὸν ζητήσῃ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων — οὐτ' αὐτὸ δὲν ἐγίνετο. Ἐκτὸς δὲ τοῦτου ἦτο ἤδη ἀργὰ καὶ ὁ Αἰμίλιος ἴσως δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ κατάστημα. Ὁ Σανὶν, ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ἐκυμαίνετο εἰς δισταγμοὺς καὶ ἀμφιβολίας, ἐφόρεσε τὸν πλῆρον του καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, ἐκαμψε γωνίαν τινὰ τῆς ὁδοῦ, εἶτα δὲ δευτέραν γωνίαν — καὶ αἰφνης εἶδεν ἐνώπιόν του, πρὸς μεγίστην χαρὰν του, τὸν Αἰμίλιον, κρατοῦντα μικρὸν τι δῆμα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ κύλινδρον χάρτου εἰς τὴν χεῖρα, καὶ σπεύδοντα εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐπιπραγματικῶς δὲν ἔχουν ἄδικον ἐκεῖνοι ποῦ ὀμιλοῦν περὶ τοῦ «καλοῦ ἀστρου τῶν ἐρῶντων», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν καὶ ἐκάλεσε τὸν Αἰμίλιον.

Ὁ παῖς μετεστράφη καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν. Ὁ Σανὶν δὲν ἐπ' ἀρῆσε καιρὸν νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀπροσδόκητον συνάντησιν ἀλλὰ τῷ ἐνεχεῖρισεν ἀμέσως τὴν ἐπιστολήν καὶ τῷ ἐδῆλσεν εἰς ποῖον καὶ κατὰ τίνα τρόπον φερεῖ νὰ τὴν παραδώσῃ. . . Ὁ Αἰμίλιος τὸν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς.

«Μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὸ ἴδῃ κανεὶς;» ἠρώτησεν ὁ παῖς καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπόν του σημαντικὴν καὶ μυστηριώδη ἐκφρασιν, ὡς ἂν νὰ ἔλεγε: «Καταλαβαίνω περὶ τίνος πρόκειται!»

«Ναί, ἀγαπητέ μου φίλε» ἀπεκρίθη ὁ Σανὶν ὀλίγον τι ἀμήχανος καὶ ἐδώκευσε τὴν παρεῖαν τοῦ Αἰμιλίου. . . «Καὶ ἂν ὑπάρχῃ

τι πρὸς ἀπάντησιν . . . μοῦ τὸ φέρνεις . . . ἀλήθεια; Ἐγὼ μὲν σὸδ σπῆτι.»

Ἐπὶ αὐτὸ μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχος,» ἐψηθύρυσεν ὁ Αἰμίλιος ἐδδυμος καὶ ἀπῆλθε ἐρέχων, ἐνῶ δὲ ἔτρεχεν ἐνευσεν ἀκόμη μίαν φορὰν πρὸς τὸν Σανὶν.

Ὁ Σανὶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρήφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, χωρὶς νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς, ἔθηκε τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του καὶ παρεδόθη εἰς τὰ συναισθήματα τοῦ ἔρωτος, τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ εἶχεν αἰσθάνῃ — συναισθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ περιγράψωμεν: ἐκεῖνος ὅσως τὰ ἠσθάνθη, γνωρίζει τὰ βάσανα καὶ τὴν γλυκύτερά των: ἐκεῖνος δὲ ὅστις δὲν τὰ ἠσθάνθη, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἐκ τῆς περιγραφῆς των.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Αἰμίλιος ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν.

«Τὴν φέρνω,» εἶπε ψιδυρίζων «ἐδῶ εἶνε, ἡ ἀπάντησι!»

Καὶ ἐκτεῖνε ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του μικρὸν τι τεμάχιον χάρτου διπλωμένον.

Ὁ Σανὶν ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἤρπασε τὸ γράμμα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παιδός. Τὸ πάθος φιλίει πάρα πολὺ δυνατὰ ἐν αὐτῷ: Δὲν ἐσκέπτετο πλέον πῶς νὰ κρῖνῃ τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ ἀποκριθῇ ἀδιαφορίαν, οὐτε κἂν ἀπέναντι τοῦ παιδός τοῦτου, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Ἐδραμε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἐπὸ τὸ φῶς τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ φανοῦ, ὅστις ἴστατο ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἀνέγνωσε τὰς ἐξῆς γραμμὰς:

«Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐξορκίζω, ἀβριον ὄλην τὴν ἡμέραν νὰ μὴ ἐλθετε εἰς τὸ σπίτι μας, νὰ μὴ φανῆτε καθόλου εἰς ἡμᾶς. Εἶνε ἀναγκαῖον δι' ἐμὲ, ἀπολύτως ἀναγκαῖον — καὶ ἔπειτα τὰ πάντα θὰ λάβωσι καλὴν τροπήν. Γνωρίζω, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνῆθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν, διότι . . . Τζέμμα.»

Ὁ Σανὶν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν δύο φορὰς. Πόσον ὠραῖον ἦτο τὸ γράψιμόν τῆς! Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινε σόννουος, εἶτα δὲ ἐστράφη πρὸς τὸν Αἰμίλιον, — ὅστις διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ πόσον ἦτο ἐδδιόκριτος καὶ ἐχέμυθος, ἴστατο ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοίχον, — καὶ τὸν ἐκάλεσε μεγαλοφώνως.

Ὁ Αἰμίλιος ἐσπευσεν ἀμέσως πρὸς αὐτόν.

«Τί ἀγαπάτε;»

«Ἀκούσατε, ἀγαπητέ μου φίλε . . .»

«Κῆριε Δημήτρι!» διέκοψεν αὐτόν ὁ Αἰμίλιος μὲ ὄφος παραπονετικόν, «ἀδιατὶ δὲν μὲ ὀνομάζετε «σὺ»;»

Ὁ Σανὶν ἐγέλασε.

«Καλὰ, ἄς εἶνε. Ἄκουσε λοιπὸν, φίλε μου» — (ὁ Αἰμίλιος ἐσκήρτησεν ἐκ τῆς χαρᾶς του) — «ἀκούσε: «ἐκεῖ» — μ' ἐννοεῖς! — «ἐκεῖ», νὰ εἰπῆς, ὅλα πρέπει νὰ ἐκτελεστοῦν ἐπιμελῶς» — (ὁ Αἰμίλιος συνέσφιγγε τὰ χεῖλη του καὶ ἐνευσεν ἐπισήμως μὲ τὴν κεφαλὴν) — «καὶ σὺ . . . τί θὰ κάμῃς ἀβριον;»

«Ἐγὼ; τί θὰ κάμω; τί θέλετε νὰ κάμω;»

Ἄν μ' ἔμορῃς, ἔλα ἀβριον πρῶτ' εἰς ἐμὲ, νὰ περάσωσε ὄλη τὴν ἡμέρα περιπατῶντας εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Φραγκοῦρτης . . . θέλεις;»

Ὁ Αἰμίλιος ἐσκήρτησε καὶ πάλιν ἐκ τῆς χαρᾶς του.

Ἄν θέλω! Καὶ τί ὠραιότερο πράγμα ὑπάρχει ἐτὸν κόσμο; Νὰ περιπατῶ μαζὶ σας — εἶνε ἡ μεγαλύτερή μου χαρὰ! Ἐρχομαι χωρὶς ἄλλο!»

«Ἄλλ' ἂν δὲν σὲ ἀρῆσουν νὰ ἐλθῆς;»

«Θὰ μὲ ἀρῆσουν!»

«Ἄκουσε . . . «ἐκεῖ» δὲν πρέπει νὰ πῆς ὅτι σὲ παρεκάλεσα νὰ μείνῃς μαζὶ μου ὄλην τὴν ἡμέραν.»

«Διατὶ νὰ τὸ πῶ; Ἐρχομαι χωρὶς νὰ εἰπῶ τίποτε. Τί περᾶζει;»

Ταῦτα λέγων ὁ Αἰμίλιος ἔδωκεν εἰς τὸν φίλον του σφοδρὸν τι φιλίημα καὶ ἀπῆλθε ἐρέχων.

Ἐπὶ μακρὸν ἔτι χρόνον ἐξηκολοῦθησεν ὁ Σανὶν νὰ περιπατῇ ἐν τῷ δωματίῳ του: τέλος δὲ, πολλὴ ἀργὰ, κατεκλίθη. Ἐν τῇ κλίθῃ του παρεδόθη εἰς τὰ γλυκεῖα ἐκεῖνα καὶ ἀγωνιώδη συγχρόνως συναισθήματα, εἰς τὴν χαρμῶσυνον ἐκείνην στενοχωρίαν, ἥτις συνήθως μᾶς κυριεῖται πρὸ τῆς εισόδου ἡμῶν εἰς νέον τοῦ βίου στάδιον. Ἐχαίρειν ὅτι παρεκάλεσε τὸν Αἰμίλιον νὰ διέλθῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν. Ὁ παῖς ἀποίαζε τόσον πρὸς τὴν ἀδελφὴν του!

«Θὰ μοῦ τὴν ἐνδυμῆξαι πάντοτε» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν.

Πρὸ πάντων ὅμως ἐδαύμαζεν ὅτι τῇ πρότερα ἡμέρᾳ ἦτο διάφορος ἡ σήμερον. Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἠγάπα τὴν Τζέμμιν ἀπὸ ἀμνημονεῖτων χρόνων — μὲ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς ἔρωτα, τὸν ὁποῖον τώρα ἴσθάνετο πρὸς αὐτήν.

Τὸ ποτὸν τοῦ Ναπολέοντος. Εἶνε γνωστὸν, πόσον ἰσχυρὰν ἐντόπιον ἐξήσκει διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ ὁ μέγας Ναπολέων, πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν του. Ὁ Ναπολέων ἀμίλει ὀλίγον, ἀλλ' εἶχε τὸ δῶρον, νὰ ἐκφράζη δι' ὀλίγων λέξεων πᾶν ὅ,τι ἤθελε. Πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ δυνατὴν καὶ εὐχον φωνήν, οὐδόλως ἐφρόντισε κατὰ τὴν νεότητά του νὰ καλλιεργήσῃ καὶ χρησιμοποίησῃ τὸ φυσικὸν τοῦτο δῶρον, μέχρις οὗ ἡμέραν τινὰ ὁ μέγας ἠθοποιὸς Τάλμας, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος, ὄντος εἰσέτι τότε πρώτου β'αυτοῦ: «Λοιπὸν, πῶς σὰς ἐφάνη ὁ χθεσινός μου λόγος;» ἔσχε τὴν τόλμην νὰ τῷ ἀπαντήσῃ: «Ἐδαύμασα πᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη τις τόσον φραϊάν φωνήν καὶ τόσον κακὴν ἀπαγγελίαν!»

«Λοιπὸν ἡ ἀπαγγελία μου δὲν σὰς ἀρέσκει;» ἀπάντησε μειδιῶν ὁ Ναπολέων «ἀέλω νὰ μὲ διδάξετε αὐτὴν τὴν τέχνην τοῦ ἀπαγγέλλειν.»

«Ἐκτοτε ὁ Ναπολέων οὐδέποτε ἀπήγγειλε μέγαν τινὰ λόγον, χωρὶς νὰ γυμνασθῇ πρότερον ἐπιμελῶς ὑπὸ τοῦ Τάλμα ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ. Ἡμέραν τινὰ, (ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ πολέμου πρὸς τὴν Ῥωσσίαν), προσεκλήθη ὁ Τάλμας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅπως προγυμνάσῃ αὐτὸν ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ ἐνὸς λόγου, ὃν ἐμελλε νὰ ἐκφωνήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπαύριον.

Ἐπὶ δύο φράσι ἐκοπιᾶζον ἀμφότεροι ἐπὶ ματαίῳ. «Δὲν γίνεται τίποτε· εἰς μάτην κοπιῶμεν!» ἐφάναζεν ἐπὶ τέλους ὁ ἠθοποιός.

«Σὺ πταίεις» δὲν ἔχεις σήμερον διάδοσιν!» ἀπάντησεν ὁ Ναπολέων.

«Τοῦναντίον· ἀλλ' ὁμῆς, μεγαλειότατε, δὲν ἔχετε σήμερον φωνήν. Εἶσθε βραγχνός.»

«Ἀλήθεια; δὴ ἦτο πολὺ ἀσχημὸν· ἀδριον πρέπει νὰ ὀμιλήσω.» εἶπεν ὁ Ναπολέων καὶ κρούσας τὸν κῶδωνα διέταξε τὸν εἰσελθόντα ὑπηρετὴν νὰ καλέσῃ τὸν ἀρχίατρόν του.

Ὁ ἰατρός ἦλθε.

«Εἶμαι βραγχνός, καὶ πρέπει ὅσον τάχιστα νὰ ἀναλάβω τὴν φωνήν μου.»

«Ἐχετε κατάρρουν, μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε· δὴ περᾶση μόνος του εἰς ὀλίγας ἡμέρας.»

«Εἰς ὀλίγας ἡμέρας; πρέπει ἀμέσως νὰ μὲ θεραπεύσετε, σὴ στιγμή.»

«Ἀδύνατον, μεγαλειότατε.»

«Ἀδύνατον; εἶσθε ἰατρός;»

«Κολακεύομαι...»

«Χωρὶς κολακείας, ἀν δὲν εἰσπορεύετε νὰ μὲ θεραπεύσετε ἀμέσως, τότε — adieu!»

Ὁ Ναπολέων ἀπέπεμψε τὸν ἰατρόν του, ἤρχισεν νὰ περιπατῇ τεταραγμένος ἐν τῇ αἰδοῦσῃ καὶ ἀίρνης ἐσάτῃ μὲ σταυρωμένης τὰς χεῖρας ἐνώπιον τοῦ Τάλμα.

«Δὲν εἰσεύρεις κανένα μέσον, φίλε μου; Καὶ οὐ βεβαίως δὴ γίνεσαι κάποτε βραγχνός, καὶ ὅμως δὲν σὲ ἐμποδίζει τίποτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Τί μεταχειρίζεσαι; ποῖον ἰατρὸν ἔχεις;»

«Ἐνα κούρεα ἐκ Βαϊμάρης, τὸν κομωτὴν τοῦ θεάτρου μας.»

«Καὶ νομίζετε ὅτι δὴ μὲ θεραπεύσει;»

«Περὶ τῆς θεραπείας σὰς ἐγγνώμαι, ἀλλὰ τὸ μέσον, τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται εἶνε πολὺ δρασημὸν.»

«Δὲν πειράζει, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὲ θεραπεύσῃ. Στείλατέ μου τὸν κούρεα.»

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς φράσι ὁ κούρεος, τρέμων καὶ ἀπομάσων μὲ τὸ λευκὸν τοῦ ὀδόντιον τὸν ἰδρώτα τῆς ἀγωνίας ἀπὸ τοῦ μετώπου του, εἰσῆλθε παρὰ τῷ αὐτοκράτορι.

«Χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ, κύριε Γκολδενβόγεν! Ὁ Τάλμας σὰς ἐδούτησε πρὸς ἐμὲ. Ἀκούετε πόσον εἶμαι βραγχνός. Θέλω νὰ μὲ θεραπεύσετε ταχέως.»

«Ἡ μεγαλειότης Σας, — μεγαλειότατε...»

«Δώσατέ μου ἀμέσως τὸ φάρμακον.»

Ὁ κούρεος ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν μαγειρεῖον. Φθάσας ἐκεῖ ἔλαβεν ἐν ποτήριον τοῦ νεροῦ, ἔθηκεν εἰς αὐτὸ τοὺς ποικίλους τεσσάρων ἀδῶν, προσέθηκε μίαν οὐγγίαν λεπτοκοπανισμένου κρυσταλλωτοῦ σακχάρου (κανδίου), ἐτάραξε τὸ μίγμα δυνατὰ καὶ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον διὰ ξυλίνης τορόνης, καὶ συστρέφων διαρκῶς τὴν τορόνην ἔχουσε βραδέως εἰς τὸ μίγμα ἐν τέταρτον περιπῶν τῆς λίτρας δυνατὸν ῥόθμι τῆς Ἰαμάικας. Ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὸ μίγμα καὶ τὸ εὖρε καλόν, ἔφερον αὐτὸ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ πῖνῃ δλον διὰ μιάς. Ὁ Ναπολέων ἔρριψεν ἐν βλέμμα διαπεραστικὸν ἐπὶ τοῦ κούρεως καὶ πῶν ὀλίγον τι ἐκ τοῦ ποτοῦ ἀνεφώνησε: «Ἀπὸ δὴ καίτε ὡς ἡ κόλασις.»

«Πρέπει νὰ καίη, μεγαλειότατε» εἶπεν ὁ κούρεος «ἀλλως δὲν ὠφελεῖ.»

«Ἄν δὲν ὠφελήσῃ, σὲ κρεμᾶ» ἀπάντησεν ὁ Ναπολέων καὶ ἐένωσε τὸ ποτήριον. Μετὰ μίαν ὥραν ἠεθάνετο ἦδη καλλιτέρευσιν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἔξαιρετα. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ φωνὴ του ἦτο καθαρωτάτη. Ἐκάλεσε τότε τὸν κούρεα καὶ τὸν διέταξε νὰ τῷ παρασκευάσῃ δεύτερον ποτήριον τοῦ ποτοῦ ἐκείνου. Ὁ Ναπολέων ἐκένωσε καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀπήγγειλεν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως τὸν λόγον ἐκείνου, ὅστις ἐνεποίησεν εἰς τὸν στρατὸν τὴν ἰσχυροτάτην ἐντόπισιν. Ὁ κούρεος προσεκλήθη καὶ τρίτην φοράν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν θεραπείαν του ἑκατὸν ναπολεόνια.

Ἀκόμη καὶ σήμερον παρασκευάζεται ἐν Γαλλίᾳ τὸ μέσον ἐκεῖνο κατὰ τῆς βραγχνότητος καὶ εἶνε πολὺ ἐν χρήσει, ὀνομάζεται δὲ «ποτὸν τοῦ Ναπολέοντος».

Συνέδριον κωφῶν ἀλάλων. Ἰδιορρυθμῶτατον συνέδριον, ὅπερ διήρκεσε δύο ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ ὅποιον ἐγένοντο συζητήσεις, ἀπηγγέλησαν λόγοι κτλ. κτλ., χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ οὐτε μία λέξις, συνήλθε πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν τῇ πόλει Κάσσελ. Τοῦτο ἦτο τὸ συνέδριον τῶν κωφῶν ἀλάλων ἐκ τῆς Ἑσσην-Κάσσελ, ἐν ᾧ παρευρέθησαν καὶ ξένοι ἐκ τοῦ Ἄννοβέρου, τῆς Βεστφαλίας, τῆς Θουριγγίας καὶ τῆς Σαξωνίας. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐτελέσθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐορταστικὴ τελετή, μετ' ἣν ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἰενοικοῦ Σολλόγου τῶν κωφῶν ἀλάλων τῆς Ἑσσηνίας ἐκήρυξεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, ἐννοεῖται διὰ σημείων καὶ χειρνομιῶν. Κατὰ τὸ ἀπογευμα ἐπεχειρήσαν ἀπὸ κοινοῦ ἐκδρομὴν τινὰ εἰς τὸ Wilhelmshöhe, τὸ δὲ ἑσπέρας διήλθον εὐδόμως ἐν τινι μεγάλῳ ξενοδοχεῖῳ τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἔλαβε χώραν ἡ κυρίως γενικὴ συνέντευσις, ἐν ᾗ συνεζητήθησαν τὰ ἀφορῶντα τὸν σόλλογον.

Ἡ μάλιστα διαδεδομένη γλῶσσα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἀγγλική. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ὑπελογιζόντο οἱ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν ὀμιλοῦντες κάτοικοι τῆς γῆς εἰς 21 ἑκατομμύρια, ἐνῶ τὴν γαλλικὴν ὀμιλοῦν 31½ ἑκατομμ., τὴν γερμανικὴν 30 ἑκατομμ., τὴν ρωσικὴν 31 ἑκατομμ., τὴν ἰσπανικὴν 26 ἑκατομμύρια, τὴν ἰταλικὴν 15 ἑκατομμ., τὴν δὲ πορτογαλικὴν 8 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Τὰρα δὲ ἡ ἀγγλικὴ ὀμιλεῖται ὑπὸ 125 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἐνῶ ἡ γαλλικὴ ὑπὸ 50, ἡ γερμανικὴ 70, ἡ ἰσπανικὴ 40, ἡ ρωσικὴ 70, ἡ ἰταλικὴ 30 καὶ ἡ πορτογαλικὴ ὑπὸ 13 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Κατὰ ταῦτα ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα ἔχει ἐπὶ τοῦ παρόντος διπλάσιαν σχεδὸν διάδοσιν ἢ πᾶσα ἄλλη ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἡ δὲ διάδοσις αὐτῆ βαίνει ὀλονὲν αἰζανομένη. Ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ καὶ ἐν ἀπασῇ σχεδὸν τῇ Ἀδερβαλίᾳ ἐπικρατεῖ νῦν ἡ ἀγγλικὴ, ὅποιαν δὲ διάδοσιν λαμβάνει καὶ ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ καὶ ἐν ταῖς Ἰνδίας. Ἡ ἀγγλικὴ λοιπὸν τείνει νὰ καταστῇ ἡ ἀληθὺς παγκόσμιος γλῶσσα.

Ἀντανακλαστικαὶ κινήσεις καὶ ἐκδήλωσις τοῦ ἀλγους. Ὡς γνωστὸν, ὄργανον τῆς κινήσεως τοῦ σώματος εἶνε οἱ μῦς καὶ τὰ κινητικὰ νεῦρα. Ἡ δὲ κίνησις διεγείρεται δι' ὥσεως προερχομένης ἐκ τινος τῶν νευρικῶν κέντρων καὶ διαβιβαζομένης εἰς τὴν ἵνα τοῦ κινητικοῦ νεύρου κατὰ φυζικεντρον διεθύνων, ἐκτελεῖται δὲ διὰ συστολῆς τῶν μυῶν.

Πλὴν τῶν ἐκουσίων κινήσεων, ἐκείνων ὄχιον ὅτι αἰτιες ἐκτελοῦνται ἀπὸ κελεύματος τῆς βουλήσεως καὶ κατὰ τὰς ὁρ' αὐτῆς ὀριζόμενας διεθύνσεις, ἂν δ' ἡ ἐκτέλεσις ὑποτίθῃ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν κινητικῶν ὀργάνων, ἐπάρχουσι καὶ αἱ ἀκούσαι ἢ ἀντανακλαστικαὶ κινήσεις, ὅτῳ καλοῦμεθα διότι εἶνε ἀντανακλάσεις τῶν ἔξωθεν προσαγομένων ἐρεθισμῶν τῶν αἰσθητικῶν νεύρων. Ταῦτα ἀκούσαι καὶ ἀσυνειδητοὶ κινήσεις εἰσιν ἐκεῖνα ὡς ἐκτελεῖ βάρραχος, οὐ ἀπεκὼνη ἢ κεφαλή, ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ καυστικοῦ ὀξέος. Καὶ ἐν ταῖς ὁρμαῖς δὲ (ταῖς ἀπ' ἐνστικτοῦ κινήσει) εἶνε δύσκολον ν' ἀποφανεθῶμεν μέχρι τίνος σημείου προχωρεῖ τὸ συνειδητόν. Ὡς πρὸς τὸ αἰσθητὸν τῆς τέρψεως καὶ τοῦ ἄλγους ἡ Φυσιολογία δυσχερῆζεται, διὰ παραλληλισμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπύσεως τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὅτι αἱ ὑποδέσσειραι τάξεις τῶν ζῴων (τὰ ἀστεροειδῆ, τὰ μαλακόστρακα, τὰ ἀρθροζῶα) ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει αἰσθάνονται τόσον ἄλγος ὅσον δύναται νὰ αἰσθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὸ ἄλγος ὅπερ αἰσθάνονται οἱ ἰχθύες καὶ τὰ ἐρπετὰ ὀμοιάζει περίπου πρὸς τὸ συναίσθημα, τὸ ὅποιον ἐξεγείρει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ κέντημα ψύλλου ἢ κώνωπος, ὅτι καὶ αὐτῶν τῶν πτηνῶν τὸ ἄλγος οὐδεμίαν σύγκρισιν ἐπιδέχεται πρὸς τὸ τῶν ἀνθρώπων. Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ ἔχοντι συνειδητόν, εἶνε μεγίστη καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ ἄλγους· ἀλλ' ἐκ τῶν ἔξωτερικῶν σημείων δὲν δύναμεθα πάντοτε νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς περὶ τοῦτου. Ἐάν ἐκ τῶν σπασμῶν καὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀποδνησκόντος συμπεραίνομεν ὅτι ὑφίσταται σφοδρὰς ἀλγηδόνας ἢ κρίσις ἡμῶν εἶνε πλημμελής. Ἐν ἡμέρῳ θανάτῳ τὸ ἄλγος παθεῖ ἅμα τῇ ἀρχῇ τοῦ ψυχορραγῆματος, οἱ δὲ σπασμοὶ εἰσι συνήθως ἀντανακλαστικαὶ κινήσεις, ἐξακολουθοῦσαι καὶ ἀπ' οὗ ἢ κυκλοφορία τοῦ αἵματος κατέπαυσε καὶ ὁ ἐγκέφαλος ἔπαυσε λειτουργῶν. Ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀδαῆς τις παρατηρητῆς δύναται νὰ θεωρήσῃ τὴν διὰ κούραρον δηλητηρίασιν ὡς μὴ ἐπιφέρουσαν ἄλγος καθ' ὅσον δὲν συνοδεύεται ὑπὸ σπασμῶν καὶ ἀγωνίας. Ἀλλὰ τὸ δηλητηρίον οὐτο προβάλλει κατὰ πρῶτον τὰς μετὰ τῶν κινητηρικῶν νεύρων καὶ τῶν μυῶν συνδετικὰς ἵνας καὶ κωλεῖ ὅτῳ πᾶν σημεῖον τοῦ ἐσωτερικοῦ αἰσθηματος μέχρις ὅτου τὸ δηλητηρίον ἀπονεκρώσῃ πᾶσας τὰς ζωϊκὰς λειτουργίας. Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν ἐνίοτε νὰ ὑφίσταται ὁ ἄνθρωπος φρικωδεστάτας βασάνους, καὶ νὰ μὴ παρέχῃ ἔξωτερικῶς τὴν σημεῖον αὐτῶν, ἐν ᾧ ἄλλοτε, ὡς εἶδομεν, δύναται τὸ σῶμα νὰ σφραδάζῃ, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται πλέον ἄλγος, ἐκλιποῦσας ἦδη πάσης ζωῆς.

A. K.

Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐν τῇ χειρουργικῇ. Τὴν ἐπιτυχὴ ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰς χειρουργικὰς ἐγχειρίσεις ἐξάγει ἡ ἰατρικὴ ἐφημερίς «Lancet», ἥτις μετὰ τῶν ἰατρικῶν περιοδικῶν τῆς Ἀγγλίας κατέχει διαπρεπὴ θέσιν. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα ταύτην ἐξετελέσθησαν ἐσχάτως ἐν Leeds πλείστα χειρουργικὰ ἐγχειρίσεις λιαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆν ὑπνωτιστικῇ ἐπιρροῇ τοῦ ἰατροῦ Δρ. Mitne Bramwell, ἐξόχου ἰατροῦ (ἰδία ὀδοντοῖατροῦ) καὶ ὑπνωτιστοῦ. Ὁ Bramwell ὑπνώτισε γυναῖκά τινὰ εἰκοσιπενταετή, καὶ ἐξεργάσασεν αὐτὴν τρεῖς ἐρπυριμένους ὀδόντας, χωρὶς ἡ γυνὴ νὰ αἰσθάνῃ οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἄλγος. Ἄλλη τις εἰκοσαετής περὶ ποῦ νεάνις ὑπέστη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας ἐγχειρίσιν ἐν τῇ παρειᾷ ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἰατροῦ, Mr. Turners ἀφοῦ πρότερον ὑπνωτισθῇ δι' ἐγγράφου διαταγῆς αὐτοῦ τοῦ Bramwell. Οὗτος δηλ. ἐπεμψε τὴν νεάνίδα πρὸς τὸν ἰατρόν Turners, ἐγχειρίσας αὐτὴ ἐφαρμογμένην τινὰ ἐπιστολὴν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς: «Ν' ἀποκοιμηθῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ δόκτορος Bramwell καὶ ν' ἀκολουθήσῃς τὰς διαταγὰς τοῦ M. Turners.» Ἄμα ὡς ἀνέγνωσεν

ἡ νεάνις τὰς γραμμὰς ταύτας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ M. Turners, ἀπεκοιμήθη καὶ ὑπέστη τὴν ἄλλως ἀλγεινοτάτην ἐγχειρίσιν, ὅτε δὲ ἀφύπνισθῃ διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἠεθάνθη οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἄλγος. Πολλὰ τοιαῦτα ἐγχειρίσεις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Bramwell καὶ τοῦ M. Turners εἰς διαφόρους ἀσθενεῖς τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ πᾶσαι ἐπέτυχον λαμπρότητα.

Νέα ἀνακάλυψις τοῦ Κῶχ. Ὁ Γερμανὸς καθηγητῆς Ῥοβέρτος Κῶχ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ ἰατρικὸν Συνέδριον νέαν τινὰ ἀσυνειδητὴν ἀνακάλυψιν. Πρόκειται περὶ τῆς ἐξευρέσεως θεραπευτικοῦ μέσου κατὰ τῆς φυματιώσεως (Tuberkulose). Ὁ Κῶχ ἔλαβε τὸ βακτηριδίον τῆς φυματιώσεως ὡς ἀφορμὴν τῶν ἐρευνῶν του. Ἐκδρέψας καὶ ἀναπτύξας τὸ φεροβρὸν τοῦτο παράσιτον καθαρὸν, ἤτοι ἐκτός τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἐν ἰδιαίτερῳ ἐκαστικῇ ὀσκευῇ, ἐξέδηκεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν, ἐξ ὧν πλείστα ἐφάνησαν δύναμενα καὶ ἐν ἐλαχίσταις δόσεσι νὰ παρακαλοῦσαι τὴν αἰσθησὶν καὶ ἀνάπτειν τὸ βακτηριδίον τοῦτο. Μόνον εἰς τὴν ἐξευρέσει μόνον, καλοῦντων τὴν ἀνάπτειν τῶν βακτηριδίων τῆς φυματιώσεως, ἀφίερωσεν ὁ Κῶχ τὴν ἐσοδὴν του, τὴν δὲ θανάτων τῶν βακτηριδίων θεωρεῖ ὡς περιττὴν. Μὲ τὰς χημικὰς ταύτας, τὴν ἀνάπτειν τοῦ παράσιτου ἐμποδίζουσας οὐσίας (αἰθερικὰ ἔλαια, κτλ.) ἐξετέλεσε διάφορα πειράματα ἐπὶ ζῴων, ἀλλὰ μόλις μετὰ μακρὰς καὶ κοπιῶν δειξάντας κατέρθωσεν ὁ Κῶχ νὰ εὐρη οὐσίας, δυναμένης καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ ζῴου νὰ παρακαλοῦσαι τὴν αἰσθησὶν τῶν βακτηριδίων τῆς φυματιώσεως, ἣδη δὲ εἶνε εἰς θέσιν, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοιαύτων μέσων εἰς τὸ σῶμα ἄλλως ἐπιδικτικῶν ζῴων νὰ καθιστῇ αὐτὰ ἀνεπίδεκτα ἐμβολισμῶν φυματιώσεως. Τὰ ζῶα, ὅταν τὰ ἐν τοῖς χυμοῖς τοῦ σώματος αὐτῶν διαλυθῶντα φάρμακα διαταράξωσι καὶ ἐμποδίσωσι τὴν ἀνάπτειν τῶν βακτηριδίων, μένουσιν ὑγιῆ. Διὰ τῶν αὐτῶν χημικῶν ὑλῶν κατέρθωσεν ὁ Κῶχ νὰ παύσῃ τὴν νόσον καὶ παρ' ἐκείνου τοῖς ζῴοις, εἰς ἃ πρὸ τῆς θεραπείας ἐνεκεντρίσθη ἡ φυματιώσις· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐπραγματώθη ὁ πρώτιστος ὅρος τῆς θεραπείας τῆς νόσου. Ἄλλως τε τὰ νέα ταῦτα θεραπευτικὰ μέσα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην βλαβερὰν ἐνέργειαν ἔσχον ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ζῴων. — Τέλος ὑποδηλοῦται ἐν τῇ ἀνακοίνωσει ὅτι γίνεται ἦδη καὶ τὸ τελευταῖον βῆμα, ὅπερ δὴ σέβησῃ τὸ δλον ἔργον· ὅτι δηλ. τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶχ ἀνακαλυφθὲν μέσον ἐφάνη καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιτυχῆς, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λάβωσι πέρασ πάντα τὰ σχετικὰ πειράματα, πρὶν ἢ δημοσιεῖσθῇ τὸ νέον τοῦτο μέσον καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς του.

Ὁ Ἀλφόνσος Daudet συγγράφει ἦδη νέον τι τετράπρακτον δράμα, τὸ ὅποιον μέλλει νὰ παρασταθῇ προσεχῶς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Γυμνασίου (Gymnase) ἐν Παρισίαις. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σκηνῆς δὴ παρασταθῇ μετ' οὐ πολὺ κατὰ πρώτην φοράν καὶ τοῦ Γεωργίου Οἰnet τὸ νεώτατον δράμα «Ὁ τελευταῖος ἔρωσ».

Ὁ 7οετῆς μουσουργὸς Limnander ἐν Βρυξέλλαις, ὁ μελοποιήσας τὰ μελοδράματα «Μαυροβούνιος», «Μαξιμιλιανός», «τὸ μέγαρον τοῦ Blaubar», ἐτελείωσεν ἐσχάτως νέον τι μελοδράμα «Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου» (La messe de Minuit), ἥτις δὴ παρασταθῇ ἐν Βρυξέλλαις τὸν προσεχῆ χειμῶνα κατὰ πρώτην φοράν.

Ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος τῆς Πρωσσίας παρέδωκεν εἰς τὸ ἐν Μαγδεβούργῳ ἐκδοτικὸν κατάστημα τοῦ Heinrichshofen τὸν ὕμνον, ὃν ἐμελοποίησεν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν γάμων τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, Πριγκιπίσσης Σοφίας, μετὰ τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος Κανταρινεῖου. Ἡ ἔκδοσις τοῦ ὕμνου διὰ μουσικὴν τοῦ πεζικοῦ εἶνε ἦδη ἐτοιμὴ πρὸς τὴν πώλησιν, προσεχῶς δὲ δὴ δημοσιεῖσθῇ καὶ ἡ ἐπεξεργασία τοῦ αὐτοῦ ὕμνου διὰ κλειδοκύμβαλον.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ.

Ἡ φοβερὰ ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου τῶν ὄψεων ἐφείλκεσεν ἀνεκὰθεν τὴν προσοχὴν τῶν ἰατρῶν, ἀλλὰ μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς καὶ τὰ ἀναριθμητὰ πειράματα, ἅτινα ἐγένοντο, δὲν καταρωθῆθη εἰσεῖν νὰ ἐξακριβωθῇ ἐντελῶς ἡ φύσις τοῦ δηλητηρίου τούτου. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, κατ' ὄψιν αἱ πλείους νόσοι καὶ βλάβαι τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ ἀποδίδονται εἰς τὰ βακτηριδία, προσεπάθησαν τινες νὰ ἐξηγήσωσι καὶ τὴν φθοροποιῶν δυνάμιν τοῦ δηλητηρίου τῶν ὄψεων ὡς προσερχομένην ἐκ τινος εἶδους τῶν ἐλαχίστων ἐκείνων μικροβίων. Ἀλλὰ δι' ἐπανειλημμένων πειραμάτων καὶ ἐρευνῶν ἀπεδείχθη καταφανῶς, ὅτι τὸ ναπὸν δηλητηρίων τῶν ὄψεων εἶνε ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον βακτηριδίων. Νεώτεροι παρατηρήσεις καθιστοῦσι πιθανὴν τὴν παραδοχὴν ὅτι τὸ δηλητήριο τῶν ὄψεων εἶνε μίγμα διαφόρων δηλητηρίων, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς συνθέσεώς των ἀνήκουσιν εἰς τὰς λευκοματώχους οὐσίας. Τὸ δηλητήριο τῶν ὄψεων ἀπεξηραμμένον διατηρεῖται ἐπὶ μακρότατον χρόνον, δὲν καταστρέφεται δὲ οὐτὲ διὰ τῆς πῆξεως οὐτὲ διὰ τοῦ βρασμοῦ.

Λέγεται ὅτι ἡ θανατηφόρος ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου τῶν ἑν ταῖς τροπικαῖς χώραις ὄψεων ἐπέρχεται ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε ἀληθές. Εἰς τὰ πτηνὰ δύναται νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ἐν βραχυτέρῳ τοῦ ἐνός πρωτολέπτου χρόνῳ μετὰ τὴν δόξιν· οἱ κύνες ἀποθνήσκουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐντὸς 1 ἕως 15 λεπτῶν. Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν διαστήματι 15 λεπτῶν μετὰ τὴν δόξιν, ἀλλὰ παρουσιάζονται καὶ περιπτώσεις, κατ' ἄς ὁ θάνατος ἐπέρχεται εἰς 5 καὶ εἰς 2 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐνίοτε δὲ πάλιν 10 καὶ 16 ἡμέρας μετὰ τὴν δόξιν. Ἡ ταχύτης τῆς ἐπενεργείας ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων περιστάσεων, ὡς λ. χ. ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ δηλητηρίου κτλ.

Ἐν γένει ἐπικατεῖ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἡ γνώμη, ὅτι τὸ δηλητήριο τῶν ὄψεων διαλύει τὸ αἷμα καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Ἀλλὰ τοιοῦτό τι δὲν συμβαίνει. Καὶ ἔχει μὲν πράγματι τὸ δηλητήριο τούτο ἀποσυνθετικὴν ἐπὶ τοῦ αἵματος δύναμιν, ἀλλ' ἡ δύναμις αὕτη ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀραιώσεως τοῦ δηλητηρίου ἐν τῷ σῶματι τοῦ δηχθέντος καθίσταται ἐλαχίστη καὶ ἀσφμαντος. Κατ' ὅλας τὰς γενομένας περὶ τούτου ἐπιμελεῖς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις οὐδεμίαν πλὴν ἀμφιβολίαν ὑπάρχει ὅτι τὸ δηλητήριο τῶν ὄψεων ἐπενεργεῖ ἀμέσως ἐπὶ τὸν νευρικό συστήματος καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπιφέρει τὸν θάνατον. Πλείους λειτουργεῖ τοῦ ἡμετέρου σώματος κανονίζονται ὑπὸ τῶν καλουμένων νευρικών κέντρων. Ἐν τῷ προμήκει μυελῷ, τῷ συνδέσμῳ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, εἰσρέσκονται σημεῖόν τι, ὑπὸ τοῦ ὁποίου παράγεται καὶ κανονίζεται ἡ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς. Ἄν τρυπήσωμεν τὸ μέρος τοῦτο διὰ βελόνης, ἡ ἀναπνοὴ παύει ἀμέσως.

Εἰσομεν ἤδη ὅτι τὸ δηλητήριο τῶν ὄψεων παρὶσσοῦ μίγμα τι διαφόρων δηλητηρίων, ταῦτα δὲ τὰ διάφορα δηλητήρια παραλόουσι ἐν τῷ ἡμετέρῳ σῶματι τὰ κέντρα τῆς ἀναπνοῆς, τῆς κινήσεως τῆς καρδίας καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ἄγγειων. Εἰς περιπτώσεις λοιπὸν, κατ' ἄς τὸ δηλητήριο ἐξασκεῖ ταχέως τὴν θανατηφόρον αὐτοῦ ἐνέργειαν, ὁ θάνατος ἐπέρχεται δι' ἀσφυξίας, καθότι ἀμέσως παραλύεται τὸ κέντρον τῆς ἀναπνοῆς. Οὐτε εἶνε δυνατὸν νὰ διατηρῶμεν τὴν ζωὴν τοῦ ἀγωνιῶντος διὰ τεχνητῆς ἀναπνοῆς, διότι μετ' οὐ πολλὸν παραλύεται καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς καρδίας.

Λέγεται ὅτι ὁ δηχθεὶς ὑπὸ τοῦ βόλου ὄψεως ἀισθάνεται ἀμέσως σφοδρότατον πόνον, διασειόμενος μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος διὰ τοῦ τὰ μέλη. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει πάντοτε. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ πόνος εἶνε ἀσφμαντος, ὅμοιος πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον προξενεῖ

τὸ κέντημα ἀκάνθης. Ὁ δηχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης (ὄχεντρας) δὲν ἀισθάνεται κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς οὐδὲν ἐνόηλημα καὶ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του. Μόλις δὲ βραδύτερον ἡ ὀλὸν ἐπροχωροῦσα ἐξοίδιος τοῦ προσβληθέντος μέρους ἐμβάλλει αὐτὸν εἰς ἀνησυχίαν. Ἦδη δὲ παρουσιάζονται καὶ τὰ γενικὰ τῆς δηλητηρώσεως συμπτώματα: ὀσπνοια, ἀσθενής καὶ διακοπτόμενος σφυγμὸς, ψυχρὸς ἰδρῶς, κατάπνοις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου, νατίασις, ἔμετος, διάρροια, δριμυεῖς πόνοι τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς περὶ τὸν ὀμφαλὸν χώρας, ἐνίοτε δὲ διαταράξῃ ἐτι δὲ καὶ ἀπώλεια τῆς ὄρασεως καὶ τέλος σπασμοί. — Εἰς μὴ θανατηφόρους περιπτώσεις ἡ ἀνάρρωσις βαίνει βραδέως, πολλακίς δὲ τελειοῦται μόλις μετὰ τινος ἑβδομάδας ἢ καὶ μῆνας.

Ἡ γνώσις ἡμῶν περὶ τῆς φύσεως τοῦ δηλητηρίου καίπερ ἑλληνικῆς οὐσα εἶνε ὅμως ἱκανὴ νὰ παράσῃ ἡμῖν ὀδηγίας τινὰς πρὸς ἄμεσον βοήθειαν τῶν ὑπὸ ὄψεως δηχθέντων. Τὰς ὀδηγίας ταύτας συγκεφαλαιώμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις: Τὸ πρότιστον καὶ ἀναγκαῖοτατον πάντων εἶνε νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ δηλητήριο ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τοῦ δηχθέντος μέρους εἰς τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἄν τὸ προσβληθὲν μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἄκρον τι μέλος (χερὶ, ποδὸς κτλ.), πρέπει ἀμέσως νὰ δέσωμεν αὐτὸ δυνατὰ ὑπεράνω τοῦ δήγματος. Πρὸς τοῦτο λαμβάνομεν στερεὰν τινα καὶ ἀδιάρρηκτον ταινίαν, ἢ ἱμάντα (λαρίων) ἢ καὶ ἐν ἀνάγκῃ συνεστραμμένον τι παννίον (μαντίλιον) ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, μετ' ὅποιον ἀμέσως μετὰ τὴν δόξιν δένομεν τὸ προσβληθὲν μέρος ὑπεράνω τῆς πληγῆς καὶ σφίγγομεν αὐτὸ τόσον δυνατὰ, ὥστε νὰ διακοπῇ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος (δηλ. νὰ ἐμποδισθῇ πᾶσα συγκοινωνία τοῦ αἵματος μετὰ τὸ δηχθέντος μέρους καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος). Τοιοῦτοτρόπως τὸ δηλητήριο δὲν προφθάνει νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ σῶμα.

Ἀμέσως μετὰ τὴν τοιαύτην περιζώσιν καὶ περισφιγξίν τοῦ δηχθέντος μέλους, πρέπει νὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς καταστροφῆς ἢ ἀπομακρύνσεως τοῦ δηλητηρίου. Τὸ δηλητήριο τούτο δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ καταστρέψωμεν εἰ μὴ καταστρέφοντες συγχρόνως αὐτὴν τὴν πληγὴν. Πρὸς τοῦτο ἐκκόπτομεν τὴν πληγὴν ἢ καίρομεν αὐτὴν διὰ πευρακτωμένου σιδήρου ἢ πευρακτωμένου ἀνδρακος ἢ ὁμοίου τινὸς μέσου. Ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίας καὶ ἐν τῇ Ἀμερικῇ ἀνάπτουσι πυρίτιδα ἐπὶ τῆς πληγῆς. Ἀλλὰ μέγα κατηρητώσεως, ὡς λ. χ. ἀμυωνικῶν ἢ συμπυκνωμένων ὀξέων ὀξὺ κ. τ. εἰ δὲν ὑπάρχουσι συνήθως πρόχειρα εἰς τοιαύτας περιστάσεις, κατ' ἄς ἀπαυτεῖται ταχυτάτη καὶ ἀμεσὸς βοήθεια.

Πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ δηλητηρίου ἐκ τοῦ προσβληθέντος μέρους, πρέπει, οὐχὶ πρὸ τοῦ περιδέσμου ἀλλὰ μετὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω περιγραφεῖσιν περιδεῖσιν καὶ περισφιγξίν τοῦ μέλους, νὰ γίνωσιν ἐντομαί τινες εἰς τὴν πληγὴν ὅπως ἐκροσθῇ τὸ αἷμα καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ δηλητήριο. Πρέπει ὡσαύτως νὰ πλύνεται ἡ πληγὴ πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐπὶ τοῦ δέρματος τυχόν εἰσροκόμενου δηλητηρίου. Προσέτι εἶνε καλὸν νὰ ἐκμυζώμεν τὴν πληγὴν, ἀλλ' οὐχὶ διὰ τοῦ στόματος, διότι ἂν τυχὸν τὰ χεῖλη ἢ τὰ οὐλα εἶναι πληγώμενα δύναται νὰ ἐπέλθῃ δηλητηρίασις, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐλαχίστη μόνον ποσότης τοῦ διεισδύσαντος δηλητηρίου δύναται νὰ ἐκμυζηθῇ διὰ τοῦ στόματος. Πρὸς ἐκμύζην τοῦ δηλητηρίου πολὺ προτιμότερα εἶνε ἡ σικὰ (βεντούζα), ἢ μικρὸν τι χωνίον, ἢ καὶ ἀπλή τις, καθαρὰ πίπτα. — Ὁ περιδεσμος δὲν πρέπει νὰ μὲνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, διότι τὸ μέλος δύναται νὰ ἀπονεκρωθῇ. Τέλος, ἄξια συστάσεως εἶνε ἡ ἀφθονος χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν (βακίης, βουρίου, δυνατοῦ οἴνου, ἄρρακ κτλ.).

κ. Κ. ΤΖ. εἰς Σοφίαν. Ἀποστάλησαν. — βάνετε ἀπ' εὐθείας. — κ. Κ. Π. εἰς Mendoza (Ἀμερικῆς). Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ τὰ τεύχη ἑλάττωμεν νὰ ἐλάβετε καὶ τὰ 2 περικαλύμματα. — κ. Α. Μ. εἰς Κωνσταντινῶν. — κ. Γ. Κ. εἰς Βερολίον. Ἐχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Ἐκδότης Π. Δ. ΖΥΓΟΥΡΗΣ. — Ἐκ τοῦ τυπογραφείου καὶ τοῦ στοιχειομητηρίου διὰ τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λαυφίᾳ.

Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ.